

เทศน์ในงาน “บูชาคุณแผ่นดิน” ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง กทม.

เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๔(เย็น)

โลกนี้ไม่มีสิ่งใดเหนือกรรม

ผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานครกล่าวรายงาน

ขอพระราชทานกราบทูลใต้ฝ่าพระบาท ข้าพระพุทธเจ้า นายสมักร สุนทรเวช ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร พร้อมด้วย พลฯ ท่าน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี ข้าราชการ พุทธศาสนิกชน และประชาชนที่มาเฝ้าใต้ฝ่าพระบาท ณ ที่นี้ มีความปลาบปลื้มและสำนึกในพระกรุณาเป็นล้นพ้น ที่ได้ฝ่าพระบาทได้เสด็จทรงเป็นองค์ประธานในงาน “บูชาคุณแผ่นดินไทย” ทรงถวายผ้าป่าและสดับพระธรรมเทศนาของพระธรรมวิสุทธิมงคล พระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน เพื่อถวายเป็นมหากุศลแด่องค์พระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากรพระแก้วมรกต พระสยามเทวาธิราชและสมเด็จพระบูรพกษัตริยาธิราชในวันนี้

จากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจที่ประเทศไทยได้ประสบตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๔๐ ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชาติและประชาชนโดยทั่วถึงทุกคน แต่ด้วยเมตตาอันเปี่ยมล้นของหลวงตามหาบัว ได้ออกมาปลุกจิตวิญญาณ ปลุกจิตสำนึกให้ประชาชนชาวไทยมีสติในการเผชิญปัญหา ก่อความสามัคคีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และเกิดกำลังใจในการฝ่าฟันอุปสรรคที่เกิดขึ้น ด้วยปัญญาและความเพียร โครงการช่วยชาติหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เกิดขึ้นด้วยเจตนาอันมุ่งมั่นของหลวงตามหาบัว ได้จุดประกายส่องสว่างให้ประชาชนชาวไทยมีสติ ลดความเห็นแก่ตัว ลดเลิกลดด้านวัตถุนิยมหันมาดำเนินรอยตามคำสอนของพุทธศาสนิกชนผู้ถือปฏิบัติและยึดมั่นในทางสายกลางและดำเนินชีวิตโดยยึดหลักเศรษฐกิจแบบพอเพียง ตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

มหากุศลอันยิ่งใหญ่จากโครงการนี้ได้บรรลุผลในทางการสร้างคน สร้างชาติและบำรุงพระศาสนาไปพร้อม ๆ กัน กรุงเทพมหานครและประชาชนชาวกรุงเทพมหานครมีความศรัทธาและซาบซึ้งในเมตตาธรรมของหลวงตามหาบัวเป็นอย่างยิ่ง ได้ร่วมมือกันจัดตั้งโครงการกรุงเทพมหานครและชาวกรุงเทพมหานคร ร่วมกวีวิกฤตเศรษฐกิจสังคมไทยกับหลวงตามหาบัวมาแล้ว ๒ ครั้ง มีประชาชนและผู้มีจิตศรัทธาร่วมเป็นจำนวนมาก สำหรับการจัดงานครั้งนี้เกิดจากพลังความสามัคคีของชาวไทยทั้งประเทศ ที่สำนึกถึงพระคุณของแผ่นดินไทยซึ่งเป็นแผ่นดินธรรม ที่มีพระพุทธศาสนาให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่พุทธศาสนิกชน เป็นแผ่นดินทองที่เรืองรองด้วยประเพณี ศิลปวัฒนธรรมที่

งดงาม อันเป็นมรดกอันทรงคุณค่าที่บรรพชนได้ถ่ายทอดให้ลูกหลานได้สืบทอดต่อ
เนื่องกันมายาวนาน

งานบูชาคุณแผ่นดินไทย เพื่อถวายมหากุศลแด่องค์พระพุทธมหามณีรัตน
ปฏิมากรพระแก้วมรกต พระสยามเทวาธิราช ตลอดจนทั้งพระมหาบูรพกษัตริยาธิราช
ในวันนี้ จึงนับเป็นประวัติศาสตร์ที่ผนึกหัวใจคนไทยทั้งชาติ อันแสดงถึงความจงรัก
ภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อย่างแท้จริง บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว
ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานทูลเชิญใต้ฝ่าพระบาท ทรงประกอบพิธีถวายผ้าป่าและ
ทรงสดับพระธรรมเทศนา เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่พุทธศาสนิกชนและประชาชนที่มา
เฝ้าใต้ฝ่าพระบาท ณ ที่นี้โดยทั่วกัน ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
หลวงตา

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวไทยเราเป็นอย่างมาก โดยมีศาสตราจารย์
ดร.สมเด็จพะเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ท่านเสด็จมาเป็นประธานในงาน
อันเป็นมหากุศลเพื่อชาติไทยของเรา ทางด้านบ้านเมืองก็มีท่านนายกรัฐมนตรีและท่าน
ผู้ว่า ก.ท.ม.พร้อมคณะ ได้มาร่วมงานด้วยความปลื้มปิติต่อพี่น้องชาวไทยที่ได้ริเริ่มงาน
นี้ขึ้นมา สำหรับหลวงตาเองก่อนที่จะชี้แจงอรรถธรรมประการใดนั้น จึงขอภัยจาก
บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันด้วย โดยภาษาป่าและภาษาธรรม เข้าในเมืองหลวงใน
กรุงเทพเรา อาจจะมีการขัดในความรู้สึกของพี่น้องทั้งหลายที่เคยในภาษาทางสังคมมา
แล้วไม่มากนักน้อย

จึงขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วกันว่า ๑) ภาษาป่า ๒) ภาษาของธรรม
มักจะพูดแบบตรงไปตรงมาและพูดแบบตรงไปตรงมา ไม่มีแงงอนสิ่งใดหรือว่าไพเราะ
เพราะพริ้งอย่างนี้ไม่ค่อยจะมี มีแต่ความจริงล้วน ๆ ที่แสดงออกไป ว่าผิดเป็นผิด ถูก
เป็นถูก แสดงตามหลักความจริงล้วน ๆ ไปเลย นี่ท่านเรียกว่าภาษาของธรรม ภาษา
ของโลกมีหลายส้นพันคม ไพเราะเพราะพริ้งนี้มนวลอ่อนหวาน แต่สำหรับความจริงนั้น
จะมีมากน้อยเพียงใดไม่อาจทราบได้ สำหรับภาษาของธรรมแล้วเรียกว่าตรงไปตรงมา
เป็นภาษาอย่างนี้มาดั้งเดิม ท่านผู้ยังไม่เคยในภาษาศาสนา ภาษาของธรรมที่ท่านใช้
ออกมาตามหลักความจริงนั้น จึงรู้สึกจะแสดงห้อยู่บ้าง จึงขอภัยจากบรรดาพี่น้องทั้ง
หลายไว้ ณ บัดนี้ด้วย หากภาษาของป่าและภาษาของธรรมไม่สะดวกในทางจิตใจโดย
ประการใดก็ดี

วันนี้หลวงตาก็ได้อุตสาหะพยายามมาโดยทางธาตุชั้นธัมมค้อยอำนาจ แต่สำหรับ
ทางด้านจิตใจนั้น มีความห่วงใยเมตตาสงสารพี่น้องชาวไทยของเราเป็นอย่างมาก ไม่มี
อะไรบกบางเลยทางด้านธรรมะภายในจิตใจ สำหรับร่างกายนั้นอ่อนเพลีย การเทศนา

ว่าการก็ไม่ค่อยเต็มเม็ดเต็มหน่วย หลง ๆ ลืม ๆ จับหน้าใส่หลังจับหลังใส่หน้า จึงหวังว่าได้รับความอภัยจากพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกัน เพราะวัยได้แก่สังขารร่างกายนี้เป็นเครื่องใช้สำหรับงานต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งงานของธรรมต้องนำธาตุขันธ์นี้ออกมาแสดงดังที่แสดงอยู่เวลานี้ก็ใช้เสียงใช้กำลังวังชา ซึ่งเป็นเรื่องของธาตุของขันธ์ล้วน ๆ ที่ขึ้นอยู่กับความชราคร่ำคร่าตลอดไป สำหรับธรรมะนั้นไม่มีคำว่าชราคร่ำคร่า เป็นธรรมที่สม่ำเสมอคงเส้นคงวาหนาแน่นตลอดมา นี้เรียกว่าธรรม

ใจไม่มีวัย สำหรับร่างกายนั้นมีวัย ใจไม่มีวัยใจจึงสามารถบรรจุธรรมไว้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเสมอต้นเสมอปลาย ไม่มีเอนมีเอียงชราคร่ำคร่าเหมือนธาตุเหมือนขันธ์ จึงได้เรียนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบโดยทั่วกัน และการแสดงธรรมนี้ก็จะแสดงไปอย่างตรงไปตรงมา ตามหลักธรรมที่ได้ปฏิบัติมาโดยลำดับตามคำสอนของพระพุทธเจ้า หากขัดข้องประการใดก็ขอภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันด้วยวันนี้ตั้งหน้าตั้งตาเพื่อพี่น้องชาวไทยกันทั้งชาติ ที่จะมาแสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายทราบโดยทั่วกัน ตามกำลังแห่งวัยและอรรถธรรมที่ควรแสดงหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร เพื่อท่านผู้ฟังซึ่งมีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกันในการรู้สึก สำหรับธรรมนั้นธรรมมีหลายชั้นหลายภูมิ สำหรับจิตใจที่จะรับธรรมได้ประเภทต่าง ๆ ก็มีหลายชั้นหลายภูมิเหมือนกัน

ในเบื้องต้นการเทศนาว่าการในวันนี้ ก็เกี่ยวข้องกับการช่วยชาติบ้านเมืองของเรา บ้านเมืองของเราจะมีความปึกแผ่นมั่นคงขึ้นมา ย่อมอาศัยพี่น้องชาวไทยทั้งชาติเป็นผู้รักชาติสงวนชาติของตน แล้วก็มี ความเสียสละเพื่อบำรุงรักษาชาติไทยของเรา วันนี้พี่น้องทั้งหลายก็ได้มาประกาศความสัตย์ความจริง ออกจากความรักชาติคือการเสียสละ มีทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เต็มกำลังความสามารถของทุก ๆ ท่านที่นำมาบริจาคออกมาอยู่ในท่ามกลางสนามคือสนามหลวงในวันนี้ นี้แสดงออกมาจากน้ำใจแห่งท่านผู้รักชาติของเราทั้งหลาย มาเป็นเครื่องประกาศให้ชาติไทยของเราทราบด้วย ชาติอื่น ๆ ซึ่งเขามีหมีตาเขาก็มีเสาะแสวงที่จะทราบเรื่องราวแห่งชาติไทยของเราด้วย ว่าเมืองไทยวันนี้มีพิธีอันใหญ่หลวงขึ้นในท่ามกลางแห่งสนามหลวงวันนี้ โดยมีสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าเสด็จมาเป็นประธานและเป็นร่วมพิธีร่วมไทรของพวกเรา

การแสดงออกอย่างนี้เรียกว่าแสดงออกทั่วประเทศไทย มารวมอยู่ที่จุดกลางแห่งเดียวคือพุทธมณฑลแห่งสนามหลวงของเรา การที่เมืองไทยของเราจะมีความดี มีความเจริญรุ่งเรือง มีความยิ้มแย้มแจ่มใสแก่คนไทยเราและเมืองนอกนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การเสียสละ ไม่เพียงขึ้นอยู่กับคนมารวมกันในสนามหลวงนี้เป็นจำนวนมาก แต่ต้องขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ชาติไทยของเราทั้งสิ้นต้องการ ได้แก่ความเสียสละ เช่น ทองคำ

ดอลลาร์ เงินสด นี่คือหัวใจแห่งชาติไทยของเรา เราควรจะได้สิ่งเหล่านี้มาออกสนาม เพื่อเป็นที่ชื่นอกชื่นใจแก่เราผู้เป็นเจ้าของของประเทศ และเป็นที่ชื่นอกชื่นใจของชาวต่างชาติเมืองนอกเมืองนา เขามีหุมีตาจะได้พบได้เห็น และมีความอนุโมทนาสาธุการ

อย่าให้มิดั้งแต่ชื่อแต่นามว่าเมืองไทยช่วยชาติ ๆ สักแต่คำพูดอย่างนั้นใครก็พูดได้ ต้องถึงพร้อมด้วยการเสียสละ การบำรุงรักษา ต่างคนต่างเสียสละ ต่างคนต่างบำรุงรักษา แล้วแสดงออกมาในท่ามกลางแห่งงานนี้ นี่เป็นสิริมงคลทั้งแก่ชาติไทยของเรา ทั้งแก่คนเมืองนอกเมืองนาที่ไหนก็ทราบทั่วถึงกัน นี่เป็นความมุ่งหมายแห่งความจริงที่ชาติไทยของเรา ได้ประกาศตนออกมาช่วยชาติในคราวนี้ หลวงตามีความขอบคุณและอนุโมทนากับพี่น้องทั้งหลายเป็นอย่างมาก ที่พร้อมกันมาสละทุกสิ่งทุกอย่าง เงินทอง ข้าวของตามเกิดตามมี จากความรักชาติของตน

นี่ละชาติของเราจะอยู่ได้ด้วยความรักชาติเป็นอันดับหนึ่ง ด้วยความเสียสละเพื่อชาติไทยของเราเป็นอันดับต่อไป แล้วจากนั้นที่เราจะบำรุงรักษาชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคงต่อไป ก็ขึ้นอยู่กับการประพฤติปฏิบัติตัวของเรา การปฏิบัติตัวนี้ก็ต้องมีสิ่งทีพาให้ดำเนิน มีเข็มทิศทางเดินอันถูกต้อง ที่จะเป็นเครื่องนำหรือชี้บอกแนวทางในการประพฤติตัวแก่พวกเราทั้งหลาย

เวลานี้ชาติไทยของเราก็เป็นชาติแห่งชาวพุทธโดยสมบูรณ์อยู่แล้ว จึงควรจะนำอรรถธรรมที่เป็นศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ซึ่งเคยสอนโลกให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขแน่นหนามั่นคงตลอดมา นับตั้งแต่มนุษย์ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลาย ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่ได้รับพระโอวาทคำสอนจากพระพุทธเจ้า ที่ทรงโปรดปรานเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ จึงควรนำธรรมเหล่านี้ไปปฏิบัติตนเพื่อความดีงาม ตั้งแต่ตัวของเราแต่ละราย ๆ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ระมัดระวังรักษาตัวให้ถูกแนวทางของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่าศาสนธรรม ที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วโดยถูกต้อง แล้วยำธรรมะนี้ไปปฏิบัติต่อตน ครอบครัว สังคม ส่วนรวมทั่ว ๆ ไป โดยความมีธรรมะเป็นเครื่องชี้แนวทางในการประพฤติปฏิบัติตัว

การปฏิบัติตัวนั้นส่วนมากจะมีฝ่ายต่ำแทรกอยู่ในจิตใจ ให้เอนเอียงหรือถูกถูไถไปตามมันไปจนได้ จนถึงกับทำคนให้เสียคน แล้วก็ไร้ค่าไร้ราคา สักแต่ว่าเป็นมนุษย์อย่างนี้ใช้ไม่ได้ เราจึงควรมีแนวทางอันถูกต้องดีงามสมกับเราเป็นชาวพุทธนำไปปฏิบัติ นำธรรมไปปฏิบัติ เราไม่ต้องเอามากมายอะไรนักแหละ ธรรมที่จำเป็นซึ่งพระพุทธเจ้าสั่งสอนไว้สำหรับฆราวาสทั่ว ๆ ไปนั้นก็สอนไว้พอดีพองาม การประพฤติตัวให้มีขอบเขตเหตุผล มีหลักเกณฑ์เป็นเครื่องประกันตัว

การอยู่ขอให้อยู่ด้วยความพอดี เพียงพอหรือพอเพียง อย่าอยู่ด้วยความฟุ้งเฟ้อ เพื่อเหิมคึกคะนองน้ำล้นฝั่ง น้ำล้นฝั่งนี้ได้แกกเลสตัณหาความไม่มีเมืองพอ เป็นน้ำล้นฝั่งเสมอไป ได้เท่าไรไม่พอ กินเท่าไรไม่พอ ใช้เท่าไรไม่พอ นี้เรียกว่าน้ำล้นฝั่ง จากความประพฤติของผู้โดย้อมทำผู้นั้นให้เสียคนได้ แล้วก็มีความทุกข์ความลำบากในภายหลังตลอดไป ท่านจึงสอนให้มีความประหยัดในความเป็นอยู่ปุวยของเราทุกคน อย่าอยู่ด้วยความฟุ้งเฟ้อเหิม คือเอาอิฐเอาปูนเอาทรายเอาเหล็กเอาเหล่านี่มาเป็นเครื่องประดับชื่อเสียง ให้เป็นความสวยงามดีเด่นอย่างนี้ไม่ใช่ทาง

ความดีเด่นความสวยงามอยู่กับความประหยัด ความประหยัดนี้มีคุณค่ายิ่งกว่าสิ่งก่อสร้างทั้งหลายซึ่งไม่รู้จักประมาณนั้น ๆ มากมาย จึงขอให้ถือความประหยัดนี้เป็นทรัพย์สมบัติอันล้ำค่า ที่จะครองบุคคลให้มีความแน่นหนามั่นคงมีหลักใจ เราอย่าเป็นไปด้วยความฟุ้งเฟ้อเหิม นี้เรียกว่าการอยู่ การอยู่นั้นอยู่ไหนเราอยู่ได้ทั้งนั้น ขอเราให้ปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีมีขอบเขตตามศีลธรรม จะทุกข์จะจนจะโง่งจะฉลาด ก็คือคนมีหลักมีเกณฑ์มีศีลมีธรรม คนที่มีความสุขนั้นแล ถ้ามีอรรถมีธรรมแล้วย่อมมีความสุขได้

หากปราศจากอรรถธรรมเสียอย่างเดียว มีเงินล้นฟ้าก็หาความสุขไม่ได้ แล้วสมบัติเงินทองที่มีล้นฟ้าโดยหาขอบเขตหาประมาณไม่ได้ ที่ได้มาจากความโลภมากกินมากใช้มากนี้ กลับมาเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เราเสียเอง สุดท้ายสมบัติเหล่านั้นก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร นอกจากกลับกลายมาเป็นยาพิษเผาผลาญจิตใจของเรา เพราะฉะนั้นจึงขอให้ถือศีลธรรมเป็นหลักสมบัติอันใหญ่หลวงภายในตัวของเรา จะทำอะไรให้ฟังคำนี้ถึงศีลธรรมเสมอ อย่าคิดเอาตั้งแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ความไม่เพียงพอในหัวใจนั้นคือน้ำล้นฝั่ง สำหรับกิเลสแล้วมีความหิวโหยตลอดเวลา จะไม่มีวันใดที่กิเลสจะพาโลกให้มีความสุขความเจริญไว้อย่างนี้ไม่มี มีตั้งแต่ น้ำล้นฝั่ง เพื่อนำไฟมาเผาหัวอกของเรานั้นแล ท่านจึงสอนให้รู้จักประมาณ นี้เรียกว่าปฏิบัติตามศีลตามธรรม

การอยู่ก็ขอให้พอดีพอดี ให้คิดถึงข้างหน้ากาลหน้ากาลหลัง เวลาเราเกิดในมนุษย์นี้เราก็ไม่ได้หาบได้หามหอบปราสาทราชมณเฑียรมาเกิด เราก็มาเกิดด้วยบุญด้วยกรรมของเรา จึงตกแต่งตัวเองไม่ได้ทุก ๆ รายไป หากว่าเราปราศจากบุญกรรม บุญกรรมไม่มีความหมายอย่างใดแล้ว มีความหมายเฉพาะความต้องการของเราอยากเกิด เราจะเกิดที่ไหนเราก็เกิดได้ อย่าว่าแต่มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นถึงพระนิพพาน เราก็ได้ตามความหวังที่เราอยาก แต่ไม่เป็นเช่นนั้น มันเป็นมาด้วยอำนาจแห่งกรรม

คำว่ากรรมนั้นเป็นกลาง ๆ กรรมดีกรรมชั่ว ผู้ทำกรรมชั่วได้รับความลำบากลำบาก ไปถือปฏิบัติสัจธรรมในสถานที่ใด โลกเขามีกรรมอันดี เรามีความสมัครใจใครต่อกรรมชั่วประจักษ์แล้ว เวลาไปเกิดจะไปตกแต่งให้เกิดในสถานที่นั้นที่นี้ไม่ได้ ย่อมไปเกิดในสถานที่ที่ไม่พึงปรารถนา เช่น ท่านแสดงไว้ว่าไปตกนรกหมกไหม้เหล่านี้เป็นต้น นี่คือการพามาเกิด อย่างเราทั้งหลายที่มาเกิดและพร้อมหน้าฟังธรรมของพระพุทธเจ้าอยู่เวลานี้ เราก็ก่เกิดมาด้วยบุญด้วยกรรมของเราทุกคน จะเป็นพ่อเป็นแม่หรือเป็นสัตว์เป็นบุคคล ขึ้นอยู่กับอำนาจแห่งกรรมที่เราทำมา ถ้ากรรมชั่วผลที่แสดงออกมาในกำเนิดเกิดภพหน้าต่อไปก็ต้องเป็นกรรมชั่ว เกิดเป็นสัตว์เป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรก จนกระทั่งถึงตกนรกหมกไหม้ เหล่านี้เป็นไปด้วยอำนาจแห่งกรรมซึ่งใคร ๆ ก็ไม่ต้องการอยากตกกัน

แล้วเช่นมนุษย์ อย่างเราก็มีรูปร่างกลางตัวเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่จริตนิสัยอย่างนี้ไม่เหมือนกัน เพราะแกนภายในได้ขึ้นอยู่กับกรรม กรรมดีก็มี กรรมชั่วก็มี กรรมชั่วมีหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร กรรมดีมีมากน้อยเพียงไร ต้องขึ้นอยู่กับกรรม เวลาเกิดเราตกแต่งเอาไม่ได้ แม้ที่สุดตั้งแต่พ่อกับแม่เราซึ่งเป็นสถานที่หรือแดนเกิดแห่งเราทั้งหลายที่เกิดมานี้ก็ตกแต่งเอาไม่ได้ ย่อมเป็นอยู่ด้วยอำนาจแห่งกรรมของเราทุกคน ๆ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้เชื่อกรรม ให้ระมัดระวังในกรรม

คำว่ากรรมนี้เป็นกลาง ๆ ได้แก่การกระทำ การกระทำชั่วเรียกว่า ทำบาปทำกรรมชั่ว ทำกรรมดีเรียกว่าทำบุญทำกุศลศีลทาน นี้เรียกว่ากรรมดี ผลทั้งสองประเภทนี้จะไม่สถิตติดอยู่กับสิ่งอื่นสิ่งใดทั้งนั้นนอกจากใจ ซึ่งเป็นสถานที่ก่อเหตุทั้งดีทั้งชั่วนี้ให้เกิดขึ้นกับตน แล้วปรากฏผลเป็นความสุขความทุกข์มากน้อยขึ้นมา จากผู้ที่ทำกรรมดี กรรมชั่วนั้นด้วยเหตุนี้เองเราจึงไม่เหมือนกัน แม้แต่พ่อแม่สองคนมีลูกก็คน ลูกเหล่านั้นจะไม่เหมือนกันเลย รูปร่างกลางตัวก็ไม่เหมือน จริตนิสัยก็ไม่เหมือน ความโง่ ความฉลาดหรือนิสัยดีชั่วต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน นี่ขึ้นอยู่กับแกนนำได้แก่หัวใจที่เคยเป็น นิสัยสั่งสมความชั่วความดีมาเล็กน้อย การแสดงออกของลูกแต่ละคน ๆ จึงไม่เหมือนกัน นี่ท่านเรียกว่าเกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม

กรรมนี้เป็นเรื่องที่ใหญ่โตมากที่สุดไม่มีอะไรเหนือกรรม โลกอันนี้ไม่มีสิ่งใดเหนือกรรม ท่านแสดงไว้ในบาลีว่า นตฺถิ กมฺม สมํ พลํ ไม่มีอิทธิพลใดที่จะเหนืออิทธิพลแห่งกรรมดีกรรมชั่วไปได้ ใครทำก็ทำได้เวลาทำ เพราะมีอำนาจทำได้ทั้งชั่วทั้งดี ทำให้สมใจก็ทำได้ทำชั่ว แต่เวลาผลที่เกิดขึ้นมานั้นมันจะตรงกันข้ามจะไม่สมใจ จะตำหนิติโทษกรรมของตัวเองก็สักแต่ว่าตำหนิไปเปล่า ๆ เพราะเราได้ทำกรรมชั่วลงไปแล้วจำต้องยอมรับผลชั่วของตน นี่ท่านเรียกว่ากรรมให้ผล

เรามีอำนาจทำกรรม แต่เวลาทำลงไปแล้วกรรมย่อมมีอำนาจบังคับเรา ถ้าเป็นความชั่วก็บังคับให้เกิดความทุกข์ความลำบากลำบาก เกิดในภพใดชาติใดมีแต่ภพชาติที่ไม่พึงปรารถนาทั้งนั้น ๆ นี่เป็นหลักกรรมชาติของสัตว์ที่เกิดตายด้วยอำนาจแห่งกรรมฝ่ายดีก็เช่นเดียวกัน เราทำความดีแล้วถึงจะไม่ปรารถนาความดี ภพชาติก็เป็นของดีสำหรับเรา เช่นอย่างน้อยมาเกิดเป็นมนุษย์ผู้มีคุณธรรม มีสมบัติพัสถานมาก เกิดขึ้นมาด้วยความชอบธรรม เป็นสง่าราศีแก่ตัวเองและครอบครัวเหี้ยเรือ่นตลอดส่วนรวม จนกระทั่งถึงประเทศชาติบ้านเมือง เป็นใหญ่เป็นโตเป็นผู้มีคุณธรรมประจำใจ ไปที่ไหนคนเคารพนับถือกราบไหว้บูชา นี่เพราะอำนาจแห่งกรรมดีของตนที่สร้างมาแล้วมาเป็นมนุษย์ แล้วก็ได้มาเป็นใหญ่เป็นโต ทรงอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภาร ให้พี่น้องทั้งหลายบรรดาที่อยู่ร่วมกันได้พึ่งบารมีของตน นี่เพราะอำนาจแห่งกรรมดีของผู้ทำ

นี่ละเรียกว่ากรรมดีก็มีอำนาจมากสำหรับที่จะส่งเสริมผู้ที่ทำกรรมดีนั้น ให้ไปเกิดในสถานที่ต้องการหรือเกิดในสถานที่พึงหวังได้ ธรรมของพระพุทธเจ้าจึงชี้เด็ดขาดลงไปทีกรรม กรรม แปลว่า การกระทำ ทำดีทำชั่วเรียกว่าการกระทำดีกระทำชั่ว ผลที่เกิดขึ้นมาเป็นความสุขความทุกข์ เรียกว่าวิบากกรรม จะต้องเกิดขึ้นที่จิตใจของสัตว์โลก ผู้ที่ทำลงไป ไม่มีสถานที่อื่นใดที่จะสถิตหรือที่อยู่ของกรรมดีกรรมชั่ว มีจิตใจนี้เป็นของสำคัญ เกิดที่จิตใจ เพราะใจเป็นผู้ทำกรรมดีกรรมชั่ว เวลาตายลงไปธาตุขันธ์เขาไม่มีบาปมีบุญ ไม่เป็นบาปเป็นบุญ ไม่ตกนรกอเวจีขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมที่ไหน แต่เป็นเรื่องของใจผู้เป็นนักท่องเที่ยวในภพชาติต่าง ๆ เรื่อยมานี้เท่านั้น จะเป็นผู้เสวยกรรมของตนที่ทำลงไปทั้งดีและชั่ว

จึงขอให้พี่น้องชาวไทยเราซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ ให้ตระหนักแน่นในเรื่องของกรรม เราอย่าเชื่อความอยากความทะเยอทะยาน ความมีอำนาจวาสนาใหญ่โตกว้างขวาง นี้มาบีบบังคับกรรมไม่ให้เกิดผลแก่ตนอย่างนี้เป็นไปไม่ได้ จึงขอให้เชื่อกรรมตามหลักกรรม พระพุทธเจ้าก่อนที่จะได้มาตรัสรู้ก็ทรงบำเพ็ญบุญญาบารมี เรียกว่ากรรมดีเรื่อยมา จนถึงขั้นเต็มภูมิควรเป็นศาสดาแล้วก็ได้มาตรัสรู้ธรรม เมื่อตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วเรียกว่ารู้แจ้งแทงตลอดไปทั่วถึง บุพเพนิวาสานุสสติญาณ การเกิดการตายของพระพุทธเจ้าไม่ว่าพระองค์ใด นับไม่ได้ด้วยกัน เกิดมากก็กัปก็กัลป์ เกิดแล้วตายเล่า สูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไปเกิดเป็นสัตว์นรกหมกไหม้เช่นเราทั้งหลายนี้ก็นับไม่ได้ ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมแล้วลงมาก็ นับไม่ได้

จนกระทั่งบำเพ็ญพระบารมีได้ตรัสรู้ธรรมเรียบร้อยแล้ว จึงทรงพิจารณาย้อนหลังถึงภพชาติ ที่เรียกว่า บุพเพนิวาสานุสสติญาณ ความระลึกชาติย้อนหลังของความ เป็นมาของพระพุทธเจ้านั้นนับไม่ถ้วนเลย ไม่ทราบว่าจะเคยเกิดมากี่กัปก็กัลป์ เพราะ

ฉะนั้นการเกิดตายของสัตว์โลกจึงไม่ควรที่จะเอามาแข่งขันกัน เพราะต่างคนต่างเกิดต่างตายด้วยกัน ด้วยอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วหมุนเวียนให้พาไปเกิดสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ เรื่อยมาอย่างนี้

อย่างเราทั้งหลายที่มาเกิดเป็นมนุษย์นี้ เราก็อทราบแต่ที่เราเกิดเป็นมนุษย์เป็นหญิงเป็นชายเท่านั้น แต่เราหาทราบได้ไม่ว่าอะไรพาให้เราเกิด เราที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดเป็นมนุษย์เวลานี้ความเป็นอยู่ของเราที่จะพึงเป็นพึงตายเป็นที่มั่นใจของเราคืออะไร เราก็มองไม่เห็น แต่เรื่องความอยากความทะเยอทะยานซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสอันเป็นน้ำล้นฝิ่งนั้นมันชักมันจูง คนทั้งหลายจึงมักจะทำชั่วกันมากกว่าการทำความดี นี่ละสัตว์โลกทั้งหลายจึงลงทางต่ำมากกว่าที่ขึ้นทางสูงเป็นลำดับมาอย่างนี้

เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้เชื่อกรรม อย่าเชื่อตนเองซึ่งมีแต่กิเลสเครื่องหลอกลวงเต็มหัวใจ เราจะถูกตัมตุนจากมันตลอดไปแล้วลุ่มจมเพราะความเชื่อกิเลสนี้ไม่มีเวลาหยุดยั้งซึ่งตัวได้เลย ให้พากันพยายามระมัดระวัง ความชั่วความดี ความชั่วเป็นข้าศึกศัตรูต่อเราผู้ทำเอง ความดีเป็นธรรมที่เป็นเครื่องอบอุ่น เป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะ เป็นธรรมที่พึงเป็นพึงตายแก่เราผู้ทำ จึงขอให้พากันระมัดระวังถึงเรื่องการกระทำให้มาก อย่าสักแต่ทำ ๆ การทำลงไปแล้วไม่ใช่สักแต่ทำ ผลจะติดตามจากการกระทำทุกอย่างไป ทั้งการทำดีและทำชั่ว จะไม่มีลำเอียง มีเสมอไปอย่างนั้น

เพราะเหตุนี้คำวากิเลสวัฏจักรก็ดี คำว่าธรรมจนกระทั่งถึงวิวัฏจักรได้แก่พระนิพพานก็ดี จึงเป็นธรรมที่สด ๆ ร้อน ๆ เป็นกิเลสสด ๆ ร้อน ๆ เป็นวัฏจักรพาสัตว์โลกให้หมุนเวียนสด ๆ ร้อน ๆ เรื่อยมา ธรรมเป็นฝ่ายดี ใครเอื้อมไปทางฝ่ายธรรมะก็จะไต่ยึดได้เกาะ อาศัยธรรมเป็นที่เกาะที่ยึดแล้วผ่านพ้นจากทุกข์ไปเป็นลำดับจนกระทั่งถึงพระนิพพานได้ เพราะฉะนั้นคำวากิเลสวัฏจักร อันเป็นเครื่องหมุนเวียนในหัวใจของสัตว์โลกให้เกิดให้ตายตลอดมาก็ดี คำว่าธรรมนับแต่ธรรมพื้น ๆ จนกระทั่งถึงนิพพานธรรมก็ดี เป็นธรรมสม่ำเสมอ ให้ผลสด ๆ ร้อน ๆ เสมอกันหมดทั้งสองฝั่ง

ฝั่งหนึ่งเป็นฝั่งของวิภูวน ฝั่งหนึ่งเป็นฝั่งของวิวัฏจักร คือฝั่งหนึ่งเรียกว่ากิเลสพาสัตว์ให้หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงเกิดแก่เจ็บตายตลอดมา อีกฝ่ายหนึ่งได้แก่ฝ่ายธรรมผู้สร้างบุญสร้างกุศลเรียกว่าเอื้อมมือเข้าสู่ธรรม ผู้นี้ยอมไปในทางที่ดีเป็นลำดับลำดับไปเมื่อมากกว่านั้นจนสมบูรณ์พูนผลแล้วก็หลุดพ้นจากทุกข์ไปได้ ด้วยอำนาจแห่งการเกาะยึดในธรรมตลอดมานั้นแล เพราะฉะนั้นคำวากิเลสกับธรรม จึงมีผลเสมอกัน ไม่มีส่วนใดฝ่ายใดว่าครีว่าล้ำสมัย ที่ว่าครีว่าล้ำสมัยนั้นมีแต่กิเลสโงมตีธรรมทั้งนั้นแหละ กิเลสมีอำนาจในหัวใจของเราที่หาว่าธรรมนี้ครี ธรรมนี้ล้ำสมัย ไม่สนใจ แล้วสนใจตั้งแต่กิเลสมันถึงไม่บอกว่ามันเป็นธรรมชาติที่ทันสมัยในการหลอกลวงสัตว์โลกให้ลุ่มจมนี้ เราก็

เชื่อมั่นอยู่แล้ว จำเป็นอะไรมันจะต้องประกาศว่านี่คือธรรมชาติที่ลือกวาง คือกิเลส นั้นแล เราจึงต้องได้ระวัง

ขอให้มีความหนักแน่นในศีลในธรรมของเรา ซึ่งเป็นหลักใหญ่ที่จะพาให้เราเป็น อยู่ด้วยความผาสุกร่มเย็นในตัวของเรา ครอบครัวของเรา วงงานต่าง ๆ นี้เมื่อมีศีล ธรรมเข้าแทรกแล้วจะสะอาดสะอาดอันสงบร่มเย็น ไว้วางใจกันได้ ตั้งแต่ในครอบครัว จนกระทั่งถึงงานส่วนรวม ถึงงานรัฐบาล ด้วยอำนาจแห่งธรรมนี้เท่านั้น จะเป็นธรรมชาติที่ทำให้เรามีความมั่นใจอบอุ่นในใจของเราว่าดำเนินงานด้วยความถูกต้อง ประชาชน พลเมืองทั้งหลายซึ่งเป็นบริษัทบริวารก็ได้รับความอบอุ่นชุ่มเย็นในจิตใจ นี้ละธรรมเมื่อ แทรกอยู่ในจิตใจได้แล้ว จิตใจกายวาจาอันย่อมจะสะอาดสะอาดอัน มีความปลื้มปิติในตัว ของเราเอง นี่คือการประพุดิตัว

เบื้องต้นได้พูดถึงความประหยัด การประหยัดได้แก่ความไม่ลืมนั่นลืมนี่ตัว ให้ พออยู่พอกิน การอยู่ก็พอเหมาะพอสมกับสภาพแห่งความเป็นอยู่ของมนุษย์เรา อย่า สร้างจนกระทั่งถึงเอาไปแข่งเทวดาชั้นดาวดึงส์ จนกระทั่งถึงเทวดาชั้น ๖ ประนิมิตวส วัตติ นั้นเป็นชั้นของทิพย์ เทวดาที่จะไปเกิดในสวรรค์แต่ละชั้น ๆ นั้น สวรรค์เป็นหลัก ธรรมชาติไม่มีใครสร้างไม่มีใครทำ หากเป็นอยู่มีอยู่มาตั้งกัปตั้งกัลป์โดยหลักธรรมชาติ สัตว์ทั้งหลายที่จะไปเกิดในสวรรค์ชั้นใดก็ตาม ต้องไปด้วยอำนาจแห่งบุญกรรมของตน มีมากมีน้อยตามหลักธรรมชาติเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรจะไปแข่งได้

เช่นเมืองมนุษย์ของเราสร้างตึกรามบ้านช่องขึ้นมามากน้อย ก็ชั้นก็ห้องก็หับ มัน ก็เป็นอิฐเป็นปูนเป็นหินเป็นทรายไปเท่านั้น ไม่ได้เป็นทิพย์เหมือนหอปราสาทในชั้น สวรรค์ของผู้มีบุญที่ตนได้สร้างไว้แล้ว สำเร็จเป็นหอทิพย์ขึ้นมาในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ นี้เรา เป็นมนุษย์ ความเป็นอยู่ของเราก็เป็นอยู่แบบมนุษย์ ขอให้สร้างตนด้วยความเป็นผู้มี ศีลธรรมตามแบบมนุษย์ เราก็จะไม่เดือดร้อนวุ่นวาย การสร้างบ้านสร้างเรือนถึงกับติด หนี้ติดสินพะรุงพะรัง แล้วทำเราให้จ๋มเพราะความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อยากมีอยากเด่น อยากดังแข่งหน้าแข่งหลังกันไป สุดท้ายสิ่งที่ได้ก็มีแต่ความล่มจมฉิบหาย อย่างนำสิ่ง เหล่านี้มาใช้ในวงชาวพุทธเรา

อยู่อย่างไรพอเป็นอยู่ ขอให้ใจมีธรรมภายในใจแล้วจะสะดวกสบายไปหมด หอ ปราสาท ๗ ชั้นของคนบาปสู้กระต๊อบของคนดีไม่ได้นะ คนดีมีบุญมีกุศลอยู่ไหนอยู่ได้ ไม่เดือดร้อน เพราะใจไม่พาเดือดร้อน แต่คนชั่วซำลามกอบโกยรีดไถประเภทต่าง ๆ สร้างแต่บาปแต่กรรมใส่ตัวเอง และรีดไถคนอื่น ๆ มาไม่มีประมาณนั้น สิ่งเหล่านั้น กลับกลายเป็นไฟไหม้เผาตน ถึงจะมีหอปราสาทถึง ๗ ชั้น ๘ ชั้นให้โลกเขาปรากฏชื่อ ลือลือนามว่าเด่นว่าดังก็ตาม ก็มีแต่ชื่อแต่นาม ส่วนบาปส่วนกรรมที่ตนไปหากอบโกยรีด

ไกลมาจากที่ต่าง ๆ มาเป็นบ้านเป็นเรือน แล้วว่าเป็นเนื้อหนังของตนเองนั้น มันคือไฟ ล้วน ๆ เผาตัวเอง นอกจากเผาตัวเองในปัจจุบันนี้แล้วก็ไปเผาอยู่ในเมืองผีนั่นอีก

เมืองผีอายุของผีชียาวยิ่งกว่าเมืองมนุษย์ อายุของมนุษย์เป็นไหน ๆ มนุษย์เรานี้ อายุคนหนึ่ง ๆ ดังเราทั้งหลายได้ทราบกันนี้แลก็ปี ๗๐-๘๐-๙๐ หรือร้อยกว่าปีเท่านั้นก็หมดอายุ นี่เป็นอายุของโลกของมนุษย์เรา แต่อายุในเมืองผีนั่นเป็นอายุด้วยอำนาจแห่งกรรมประเภทที่ลึกลับที่ใครตามไม่เห็นและไม่ค่อยเชื่อง่าย ๆ ด้วยว่า ไปตกรกในเมืองผีนั่นก็กี่ปีกี่ปี คนที่สร้างบาปกรรมหนา ๆ ที่ทะนงตนว่าบาปไม่มีบุญไม่มี นั้นแลเป็นผู้ที่จะรับหมากกองทุกข์ทั้งหลาย รวมอยู่กับผู้นั้น วันคืนปีเดือนก็เป็นวันเดือนปีทิพย์ไปด้วย วันคืนปีเดือนของเราตั้งร้อยวันพันวันก็ไม่ได้หนึ่งชั่วโมงของเมืองผี เมืองผีเป็นเมืองที่ชียาวนานมาก ให้สัตว์ทั้งหลายได้ทรมานตนมากมายก่ายกอง นี่คือเมืองผี

ถ้าเราทำไม่ดีเราจะบอกว่ารกไม่มีก็ตาม ผีไม่มีก็ตาม ก็คือเรานั้นแลเป็นตัวผีสังหารตนเอง เป็นไฟนรกเผาตนเอง เผาจากเมืองมนุษย์นี้แล้วก็ไปถูกเผาในนรกอเวจีก็กี่ปีกี่ปีกว่าจะได้ฟื้นตัวขึ้นมา ครั้นขึ้นมาแล้วก็เลสบาปกรรมก็ปิดไว้เสีย ไม่ให้รู้อะไร รอยภพชาติที่เป็นมาของตน แล้วก็ทำบาปทำกรรมอีก ต่อไปก็จมลงไปอีก นี่คือการทำบาปทำกรรม ขอพี่น้องชาวพุทธเราได้เชื่อพระพุทธเจ้าเถิดว่า พระพุทธเจ้านั้นเป็นศาสดาเอกอย่างแท้จริงทุก ๆ พระองค์ ไม่ว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ขึ้นมา ตรัสรู้ธรรมของจริง ไม่ได้ตรัสรู้ขึ้นมาด้วยความหลอกลวงโลกทั้งหลาย อย่างกิเลสมันหลอกลวงอยู่เวลานี้

เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี นี่คือความหลอกลวงของกิเลส ถ้าสติใจเบา ก็ต้องติดร่างแหมันไปแล้วตกรกจนได้ ส่วนธรรมนี้พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสไว้เป็นแบบเดียวกันหมด ไม่มีคำที่จะขัดจะแย้งกันแม้แต่พระองค์เดียวเลยบรรดาพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ คำว่าตรัสรู้นั้นตรัสรู้ของจริงที่ทรงรู้ทรงเห็น นับเริ่มแรกตั้งแต่ตรัสรู้กิเลส ความโลภ ตั้งเดิมพระพุทธเจ้าก็มีเหมือนเรา นี้เรียกว่ากิเลสมีอยู่ภายในใจ ความโกรธก็คือกิเลสมีอยู่ในหัวใจ เผาหัวใจของท่านเหมือนกันกับเผาหัวใจเรา เราคะตัมหาความดี ความดีนั้นตามเรื่องของหญิงของชายต่าง ๆ นี้ก็มีเต็มอยู่ในหัวใจของเรา เหล่านี้ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นพื้นเป็นไฟ

พระองค์ตรัสรู้คือสังหารสิ่งเหล่านี้ให้ขาดสะบั้นไปจากจิตใจ ความโลภหมดไปโดยสิ้นเชิง ความโลภเป็นธรรมชาติคือไฟเผาหัวใจสัตว์โลก ความโกรธเป็นไฟเผาหัวใจสัตว์โลก เราคะตัมหาเผาหัวใจสัตว์โลกตลอดมา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมคือสังหารความโลภ ความโกรธ เราคะตัมหานี้ ให้หมดสิ้นไปโดยสิ้นเชิง กระจ่างแจ้งขึ้นมาด้วย

โลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงในสภาวะธรรมทั้งหลาย นับตั้งแต่กิเลสตัวมืดดำมันปกปิดกำบัง พระทัยคือใจของพระพุทธเจ้าไว้ เมื่อได้ทำลายสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเครื่องปกปิดให้แตก กระจายหายไปโดยสิ้นเชิงแล้ว ความสว่างกระจ่างแจ้งคือ โลกวิทู รู้แจ้งทั้งภายใน ทั้ง ภายนอก ก็ปรากฏเด่นชัดขึ้นในพระทัยของพระพุทธเจ้า

ที่นี้นอกจากใจที่กิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วเป็นใจที่สว่าง ที่นี้สิ่งใดที่รอบใจ พระองค์ก็ทรงรู้หมด ว่าบาปมีบุญมี พระองค์ประจักษ์แล้วในบาปที่เกิดในพระทัยแต่ ก่อน บุญมีบุญที่เกิดในพระทัยแต่ก่อนด้วยการสร้างความดี ตลอดถึงนรกหลุมต่าง ๆ มี เปรตอสุรกายประเภทต่าง ๆ เต็มทั่วแดนโลกธาตุมี สวรรค์มี ก็ชั้นสวรรค์มี พรหม โลกก็ชั้นมี นิพพานมี นี่ทรงรู้แจ้งเห็นจริงตามสิ่งที่มีอยู่ทั้งหลายของสิ่งเหล่านั้น แล้วนำ สิ่งเหล่านั้นมาสอนสัตว์โลกคือพวกเรา ซึ่งอยู่ในชั้นหุนหวกตาบอดทางด้านจิตใจ จึง ต้องได้มาประกาศชี้แจงให้ทราบ พระองค์เป็นผู้รู้เห็นตามหลักความจริงนี้เรียบร้อย แล้วทุก ๆ พระองค์ว่าสิ่งเหล่านี้เคยมีมาตั้งแต่อดีตกาลไหน ๆ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าจะ มาอุตราว่าบาปมีบุญมีเมื่อสองสามวันนี้ และนรกสวรรค์มีเมื่อสองสามวันนี้ ตลอดถึง นิพพานมีเมื่อสองสามวันนี้

สิ่งเหล่านี้เคยมีมากับโลกตั้งกัปตั้งกัลป์จนหาเงื่อนไขเงื่อนไขจนปลายไม่ได้ พระพุทธ เจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ขึ้นมาก็มาเห็นสิ่งที่มีอยู่ดั้งเดิมนี่แล แล้วทำลายสิ่งเหล่านี้ที่เห็นว่า ไม่พึงปรารถยานั้นก็ทำลายไม่ได้ เช่นทำลายนรกไม่ให้มีแก่สัตว์ ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้า ทรงพระเมตตาเต็มสัดเต็มส่วนต่อสัตว์โลกทั้งหลาย ก็ทำลายสิ่งที่เป็นภัยแก่สัตว์โลกคือ นรกนี้ไม่ได้ จึงต้องแนะนำสั่งสอนให้รู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นพินเป็นไฟ ให้พากันหลีกเลี่ยง ด้วยการละชั่วแล้วให้ทำในทางที่ดี เพื่อไปสู่สุคติโลกสวรรค์จนกระทั่งถึงนิพพาน จึงต้อง สอนตามหลักความจริงที่ควรจะเป็นไปได้ต่อสัตว์ทั้งหลาย เช่น การละบาป สัตว์ทั้ง หลายละได้ การบำเพ็ญบุญ สัตว์ทั้งหลายบำเพ็ญได้ จึงสอนในสิ่งที่อยู่ในฐานะควรจะเป็นไปได้ ไม่ทรงสอนในสิ่งที่ไม่ใช่ฐานะ เช่น ทำลายนรก ทำลายสัตว์นรก แล้วทำลาย สวรรค์ ทำลายไม่ได้เพราะสิ่งเหล่านี้เคยมีมาตั้งแต่อดีตกาลไหน ๆ

นี่ละเป็นสิ่งที่สุตวิสัยของพระพุทธเจ้า ก็คือการทำลายหลักความจริงที่มีมา ตั้งแต่เดิม เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นี่ทำลายไม่ได้ จึงมีประจำโลก ตลอดมากี่กัปก็กัลป์ และเป็นแหล่งที่อยู่ของสัตว์โลกทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ผู้ทำชั่วก็ลงแดน แห่งนรก ผู้ทำดีก็ขึ้นมา อย่างน้อยเป็นแดนสวรรค์ จนกระทั่งถึงพรหมโลก นิพพาน นี่ คือหลักธรรมชาติไม่มีใครจะลบล้างได้ เราอย่าให้กิเลสไปหลอกลวงตมตุนว่า สิ่งเหล่านี้ ไม่มี ๆ ลบล้างไปหมด ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมเหนือ โลกลบล้างไม่ได้แม้แต่พระองค์เดียว เราจะเป็นผู้วิเศษวิโสมาจากโลกใดแดนใด จึงจะ

มาลบล้างสิ่งเหล่านี้ให้ได้แต่เราคนเดียว อย่าหาญคิด จะสร้างความล่มจมฉิบหายให้แก่ตัวของเราที่ต่อต้านหาญทำ มั่นหนาไปด้วยบาปด้วยกรรม

พระพุทธเจ้าจอมปราชญ์พระองค์ใดสอนมามันไม่ยอมรับ จะยอมรับตั้งแต่ความหุนหาวตาบอดดูตันทำตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ครั้นเวลาตายแล้วไปที่ไหน คนที่ดูตันทำตั้งแต่ความชั่วช้าลามกนั้นแหละ เป็นผู้ที่จะเหมาความทุกข์ความลำบากทั้งหลาย มหันตทุกข์จะอยู่กับคนต่อต้านหาญทำบาปทำกรรมนั้นแล เราอย่าหาญทำ อย่าแข่งพระพุทธเจ้า บาปมีบุญมี นรกมี สวรรค์ พรหมโลก นิพพานมี นี้พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนไว้แบบเดียวกันหมด เพราะลบล้างสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ จึงมาสอนโลกซึ่งอยู่ในวิสัยที่จะควรเป็นได้ เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้ปฏิบัติตนตามหลักเกณฑ์แห่งธรรม เราเป็นลูกชาวพุทธด้วยในเมืองไทยของเรา ประการแรกที่สอนในเรื่องนี้ก็คือ เริ่มไปตั้งแต่ให้อยู่พอดี

การกินก็เหมือนกัน กินหรือรับประทาน ก็เป็นภาษาอันเดียวกันนั้นแหละ ภาษาเดิมของเราเรียกว่ากิน แต่ภาษาไพเราะเพราะพริ้งระดับประดาร์้าน เรียกว่ารับประทานไปเรื่อย ๆ ไม่มีสิ้นสุดนั้นแหละ เราตกแต่งลมปากของเราให้เป็นยังงี้ก็ฟังไปตามลมปาก แต่ใจสกปรกแล้วจะเป็นยังงี้ มันก็สกปรกอยู่ที่ใจ ความทุกข์ใจจะเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรม การอยู่การกินการใช้สอยทุกอย่างให้รู้จักประมาณมัธยัสถ์ การอยู่การกินการใช้การสอยที่อยู่ในเมืองไทยของเราก็ขอให้หลักมีเกณฑ์ อย่าทะเยอทะยานหาตั้งแต่อะไรก็อยู่เมืองนอก ๆ นี่คือการลืมหืมตา เห็นเราช่วยยิ่งกว่าเขา เห็นลูกเราช่วยยิ่งกว่าลูกเขา เมียเราผ้าเราช่วยยิ่งกว่าเมียเขาผ้าเขา เห็นชาติไทยเราเลวกว่าเขาจึงวิ่งเต้นตามเขา ๆ ก็วิ่งเต้นไปเรื่อย แล้วเป็นบ่อโยให้เขาถลุงเอาเงินตราของเรานี้ไปใช้เสียหมดอย่างนี้เสียหาย อย่าพากันคิดมาก

สิ่งที่จำเป็นที่จะต้องแลกเปลี่ยนทั้งเขาทั้งเรานั้นใครก็ทราบด้วยกัน แต่สิ่งใดไม่จำเป็นอย่าอูตริ เป็นนิสัยที่คึกคะนองอย่านำมาใช้ จะเป็นการสังหารชาติไทยของเราให้ด้อยหรือล่มจมลงไป ด้วยความไม่ยินดีในสมบัติที่มีอยู่ของชาติตัวเอง สิ่งใดที่ควรเป็นไปในชาติไทยของเรา ให้พากันชวนชวยหาสมบัติเหล่านี้มาใช้สอยกินอยู่ปูวาย เราจะ เป็นเนื้อเป็นหนังขึ้นในชาติไทยของเรา นอกจากนั้นศีลธรรมของเราก็มีภายในจิตใจ

วันหนึ่ง ๆ เราอย่าปล่อยอย่างว่าง จิตใจของเราเรียกร้องหาความสงบร่มเย็น หาความสุขตลอดเวลา แต่เราไม่เคยมอง มีตั้งแต่มองความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ตีตดินตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ มีแต่หาความสุขความเจริญความสมหวัง ครั้นได้มามีแต่ความผิดหวัง ๆ นี้ก็เพราะเราหาเลยเถิด เอากิเลสเป็นผู้หา ถ้าเอาธรรมเป็นผู้หาแล้วเราหาตั้งแต่เข้านันคำทำไมเราจะหาความสุขไม่ได้ อันใดที่ควรละเราก็ละได้ ละตั้งแต่

เข้ามาถึงค่าเราก็ละความชั่วได้มาก ความดีเราหาตั้งแต่เช้าถึงค่ำเราก็หาความสุขได้ สมบัติเงินทองข้าวของหามาได้แล้วให้มีความประหยัดมัธยัสถ์ ควรจับควรจ่ายก็จับจ่าย ตามความจำเป็น อย่าจ่ายด้วยความสุรุ่ยสุร่าย อย่างนี้ก็ฉิบหายในตัวของเราเอง จนกลายเป็นนิสัยไม่ดี นิสัยสุรุ่ยสุร่าย นี่ก็ขอให้พี่น้องชาวไทยเรายึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไว้ สมนามว่าเราเป็นชาวพุทธ

คำว่าชาวพุทธ เป็นผู้รู้จักประมาณในการอยู่การกินการใช้การสอย การประพฤตินี้ เนื้อประพฤติดังทุกอย่าง จึงเรียกว่าชาวพุทธ นี่อันหนึ่ง นี่เราพูดถึงเรื่องภาคฆราวาสของเรา ที่จะปฏิบัติตัวให้มีขอบเขตมีความสุขความเจริญทั่วหน้ากัน เราอยู่ร่วมกัน ต้องมีธรรม ไม่มีธรรมไม่ได้ ถ้าให้กิเลสจูงไปตลอดเวลาแล้ว เมืองไทยของเราจะเป็นเมืองพินเมืองไฟล่มจมได้ เพราะไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งไว้บ้างเลย จึงต้องมีธรรมเข้าเคลือบแฝงตลอดเวลา ทำการงานอะไรก็ตามให้มีธรรมเป็นเครื่องเคลือบแฝงอยู่ตลอดเวลา

พูดถึงเรื่องความเป็นอยู่ในอาชีพของเรา อาชีพต้องมีธรรมเป็นเครื่องแทรกแซง ไม่มีธรรมอาชีพไหนจะทำตัวให้เสียได้ทั้งนั้น วิชาที่เราเรียนมาจากบ้านใดเมืองใดก็ตาม เรียนมาแล้วถ้าไม่มีธรรมเข้าเคลือบแฝง ไม่มีธรรมเป็นเครื่องบงการพาไปใช้แล้ว วิชาเหล่านั้นก็กลายมาเป็นวิชาถลุงตัว ทำตัวให้เสียหายเพราะความเยอหยิ่งจองหองมีมากถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมแล้วความรู้วิชากลายเป็นผลเป็นประโยชน์ไปหมด คนนั้นก็มีความสงบร่มเย็นเป็นความสุขความเจริญ นี่วันนี้เกี่ยวกับเรื่องฆราวาสที่สอนพี่น้องชาวไทยเรา พอประมาณกับเวลาซึ่งสังขารร่างกายหลวงตาก็อ่อนลงไปทุกวัน ๆ

การที่เรารักษารธรรมเรารักษาศาสนานี้มีทั้งสองประเภท ประเภทหนึ่งคือประชาชนฆราวาสซึ่งเป็นลูกศิษย์พระ เป็นผู้ทำหน้าที่พลเมืองดี มีศีลมีธรรมประกอบหน้าที่ การงานไปด้วยศีลธรรม บ้านเมืองของเราก็มีความร่มเย็นเป็นสุข นี่ฝ่ายของประชาชนฆราวาสทั่ว ๆ ไป ฝ่ายของพระท่านก็ทำงานของพระ คือพระนั้นเป็นในธรรมที่ท่านแสดงไว้ว่า พระนั้นเป็น สงฆ์ ธรรม คจฺฉามิ พระพุทธเจ้าเป็น พุทฺธ ธรรม คจฺฉามิ ได้ตรัสรู้ธรรมแล้วเป็นธรรมทั้งแท่ง ธรรม ธรรม คจฺฉามิ นั่นก็ธรรมทั้งดวง พระสงฆ์สาวกตรัสรู้ธรรมแล้วก็ป็นธรรมทั้งดวง มาเป็นสภาวะที่ยึดที่เกาะอันตายตัวอันอบอุ่นตายใจได้ของชาวพุทธเรา

นี่พระท่านก็ออกบวชออกปฏิบัติ แล้วท่านก็ดำเนินหน้าที่การงานของพระสำหรับพระนั้นมีหน้าที่เรียกว่าคัมภีร์ หรือมีภาระน้อยกว่าประชาชน เพราะตั้งแต่วันบวชมาก็อาศัยประชาชน ไปบิณฑบาตกับชาวบ้านชาวเมืองเขามากินวันหนึ่ง ๆ แล้วก็ทำหน้าที่ของพระ พระในครั้งพุทธกาลกับพระสมัยปัจจุบันนี้เราก็พอจะทราบได้ด้วย

กัน ในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนพระ ให้ทำหน้าที่การทำงานเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพื่อทรงศีล สมาธิ ปัญญา วิชาวิมุตติหลุดพ้นจากกิเลสทั้งหลาย แล้วมาเป็นสรณะของโลกได้ ท่านก็สอนให้ทำหน้าที่ของพระ

บวชแล้วให้ไปอยู่ในป่าในเขาลำเนาไพร กำจัดกิเลสตัณหาอาสวะคือความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหาหมั่นมีอยู่ภายในใจนี้ให้ออกจากทางด้านจิตใจ ประพฤติตัวให้เป็นคนดีเป็นพระดี มีความอบอุ่นภายในจิตใจ พระนั้นถ้าพูดถึงเรื่องสมบัติวัตถุแล้วท่านไม่มี มีแต่ศีลสมบัติ สมาธิสมบัติ วิมุตติสมบัติ นี่เป็นสมบัติของพระโดยแท้ผู้บวชในพุทธศาสนา มีหน้าที่อันเดียว คือ เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาชำระจิตใจของตนอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ดังพระพุทธเจ้าทรงสอนว่า รุกขมูลเสนาสน์ เป็นต้น เวลาบรรพชาอุปสมบทเรียบร้อยแล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลรมไม้ในป่าในเขา ตามถ้ำ เงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ กำจัดกิเลสด้วยความเพียรของตนตลอดเวลา และจงทำความอุตสาหะพยายามอย่างนี้ตลอดชีวิตเถิด นี่คือพระโอวาทของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนพระ

พระผู้ท่านตั้งใจปฏิบัติศีลธรรม ตามแนวทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว ในครั้งพุทธกาลกับสมัยนี้ไม่มีอะไรผิดแปลกแตกต่างกัน ที่จะทรงมรรคทรงผลได้เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล เพราะสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่ว่าจะกาลนั้นกาลนี้ มรรคผลนิพพานจะมีกาลนั้นเสื่อมกาลนี้สูญ อายุของพุทธศาสนาล่วงไปเท่านี้ปีเท่านี้เดือน มรรคผลนิพพานจะเสื่อมจะสูญไปอย่างนี้ ท่านไม่ได้สอนอย่างนั้น สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบยังงัย ชอบต่อมรรคผลนิพพานนั่นเองจะไปชอบที่ไหน คำว่าสวากขาตธรรม คือตรัสไว้ชอบเสมอต้นเสมอปลาย ผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลส แม้สมัยปัจจุบันนี้เราอย่าเข้าใจว่าผิดกับสมัยก่อน ๆ

สมัยก่อนเป็นยังงัย ท่านตั้งหน้าตั้งตาชำระกิเลสตัณหาออกจากจิตใจ ในสถานที่ควรแก่การบำเพ็ญ เช่น ในป่าในเขา เป็นต้น พระปัจจุบันนี้ก็เลสก็ประเภทเดียวกัน ความโลภประเภทเดียวกัน ความโกรธประเภทเดียวกัน ราคะตัณหาประเภทเดียวกัน โมหะความหลงก็ประเภทเดียวกัน ธรรมะก็เป็นธรรมะที่กำจัดกิเลสทั้งหลายซึ่งเป็นประเภทเดียวกันนี้ออกจากใจได้ ผู้นำธรรมะนี้ไปปฏิบัติต่อตนเอง ชำระล้างตัวเอง ต้องเป็นผู้สะอาดสะอาดภายในจิตใจเป็นลำดับ สามารถที่จะทรงได้ตั้งแต่ศีลขึ้นไป ศีล ท่านบวชแล้วท่านรักษาศีล ศีลสมบูรณ์ในตัวของท่าน องค์ของท่านเองเป็นศีลทั้งองค์เลยจากนั้นก็บำเพ็ญสมาธิ

สมาธิคือความสงบร่มเย็นภายในจิตใจ เกิดจากจิตตภาวนา ทำจิตตภาวนาให้มีความสงบร่มเย็นภายในใจ เพราะจิตใจมีความวุ่นวุ่นชุ่มมัวส่ายสั่วตลอดเวลาเพราะ

กิเลสจุดลากไป หากความสงบไม่ได้ คนเราจึงหาความสุขความสบายไม่ได้ พระไปอยู่ในป่าในเขาชารัตน ก็ต้องชำระสิ่งที่มัวหมองทั้งหลายเหล่านี้ออกจากจิตใจ เมื่อสิ่งเหล่านี้ ออกจากจิตใจเป็นลำดับ ใจก็เริ่มมีความสุขสบายใจ ๆ เรียกว่าจิตก็เป็นสมาธิ คือความ แน่นหนาแน่นคงภายในใจ ความสุขไม่ต้องไปหาที่โลกไหนแหละ เพราะความทุกข์อยู่ที่ ใจ ความสุขก็อยู่ที่ใจ เราเสาะแสวงหาความสุขด้วยความพากเพียรอยู่ที่ใจนี้แล้ว ย่อม จะปรากฏความสุขสบายใจขึ้นมาจากจิตตภาวนา การชำระสะสางของเราโดยลำดับลำดับ ไป นี่สมาธิสมบัติเราสามารถจะครองได้เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล

เอา ปัญญาสมบัติ ปัญญาคือความเฉลียวฉลาดแหลมคมที่จะชำระกิเลสให้ขาด สะบั้นออกไปจากจิตใจ ซึ่งเคยมัวหมองมืดตื้อมาตั้งแต่ตั้งแต่นั้นมา จนกลายเป็นใจที่สว่าง กระจ่างแจ่มขึ้นมา และกระจ่างแจ่มขึ้นเป็นลำดับ เพราะอำนาจแห่งปัญญาชำระซักฟอก ซักฟอก ๆ ไปจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นขึ้นจากหัวใจนี้และจะไปหลุดพ้นที่ไหน ครั้ง พุทธกาลท่านหลุดพ้นจากกิเลสที่หัวใจด้วยความเพียร ในครั้งนี้ก็ชำระจิตใจที่มีกิเลสอยู่ ภายในใจด้วยความพากเพียรเหมือนกัน ผลจึงมีความสม่ำเสมอขึ้น นี่การประพาสปฏิบัติตัว

ศาสนของพระพุทธเจ้านี้คงเส้นคงวาหนาแน่นไปด้วยมรรคผลนิพพาน ถ้ามีผู้ นำมาประพาสปฏิบัติ ถ้าเราเรียนมาเป็นกระตาดพิเศษเฉย ๆ อยู่ในคัมภีร์ก็คัมภีร์มันก็มี ตั้งแต่คัมภีร์ของบาปของบุญ นรก สวรรค์ ตัวบาปตัวบุญจริง ๆ ไม่ได้อยู่ในคัมภีร์ อยู่ที่ คนผู้ทำสัตว์ผู้ทำต่างหาก การทำบาปคัมภีร์ท่านไม่ไปทำ ทำบุญคัมภีร์ในตู้พระไตรปิฎก ก็ไม่ทำ ไปตกรนกรหมกไหม้ตู้พระไตรปิฎกก็ไม่ไปตกร ไปสวรรค์นิพพานพระไตรปิฎก ไม่ไป นั่นเป็นแต่ชื่อของบาปของบุญของนรกสวรรค์ ผู้ทำบาปทำบุญจริง ๆ อยู่ที่ผู้ บำเพ็ญ เรานำธรรมเหล่านี้เข้ามาปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว เพื่อนำไป ปฏิบัติ แล้วผลจะปรากฏขึ้นที่ใจของเรา ถ้าไม่ได้ปฏิบัติมีแต่เรียนเฉย ๆ จำได้เฉย ๆ ก็ เหมือนกับเราจำวิชาทางโลกนั้นแหละ เรียนมาเท่าไรก็จำได้ ถ้าไม่นำวิชามาปฏิบัติหน้า ที่การงานก็ไม่สำเร็จประโยชน์อันใด

เรื่องศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน มีที่พระไตรปิฎกเรียนมาจำได้ เป็นนกงูทอง ๆ ไม่ตั้งหน้าตั้งตาไปปฏิบัติก็เป็นเหมือนกับแปลนบ้านแปลนเรือนเรา มีที่แปลนเอามาไว้เต็มห้องเต็มห้องก็มีแต่แปลน ไม่สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนตีกรามบ้าน ช้องได้ ต่อเมื่อได้นำแปลนออกมากางแล้ว ปลุกสร้างบ้านเรือนขึ้นมาตามแปลนชนิด นั้น ๆ แล้วก็สำเร็จผลประโยชน์ขึ้นมาจากสมบูรณ์แบบ อันนี้ธรรมของพระพุทธเจ้าก็คือ แปลนแห่งพุทธศาสนา แปลนแห่งมรรคผลนิพพาน บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน รวมอยู่ในแปลนของพุทธศาสนานี้หมด ท่านสอนไว้หมด ถ้าเรานำแปลนออก

มาเป็นภาคปฏิบัติแล้ว บาปไม่เคยเห็นเราจะเห็น ไม่เห็นที่ไหนมันอยู่ที่ใจของเราตั้งแต่เรายังไม่ปฏิบัติ พอปฏิบัติเข้าไปบาปก็เห็นในใจ บุญก็เห็นในใจ ตลอดถึงสมาธิ ปัญญา วิชาวิมุตติ หลุดพ้นขั้นที่ใจ รู้ขั้นที่ใจ เห็นขั้นที่ใจ หายไปที่ไหน

นี่ละการประพุดติปฏิบัติ ที่นี้ใจก็กลายเป็นใจทรงมรรคผลนิพพานขึ้นมา เช่นเดียวกันกับครั้งพุทธกาล นี่เพราะเราเอาแบบแผนตำรับตำราที่เป็นฝ่ายปริยัติมาปฏิบัติตัวเอง แจงออกไป ศีลรักษาให้ดี สมาธิบำเพ็ญให้เกิดให้มีขึ้น แล้วปัญญาก็พยายามแก้ไขตัดแปลง ซึ่งเป็นเรื่องชำระกิเลสทั้งนั้น ก็ชำระออกไปโดยลำดับลำดับจนกระทั่งถึงภูมิอันสมบูรณ์คือมรรคผลนิพพาน นี่ศาสนา ท่านไม่ได้เป็นกระดาศเศษอยู่เฉย ๆ ท่านบอกไว้นั้นคือแปลนของมรรคผลนิพพาน ขอให้นำมาปฏิบัติตามที่ท่านสอนไว้แล้ว เราจะเป็นผู้ทรงมรรคผลนิพพานอยู่ที่หัวใจเราเอง ถ้าเราไม่ปฏิบัติเรียนจบพระไตรปิฎก แบกพระไตรปิฎกจนหลังหักก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะแบกแต่ความจำ

ความจำกับความจริงต่างกัน ความจำจำมาได้กิเลสไม่ถลอกปอกเปิกออกเลย แต่ความจริงนี้เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติไปแล้ว ศีลเราก็ปฏิบัติตั้งแต่วันที่เราบวชมาแล้ว เราก็เป็นผู้มีศีลเต็มตัว สมาธิเราอบรมจิตใจของเราให้มีความสงบเย็นใจเต็มตัว ๆ สมาธิก็เต็มหัวใจ ปัญญาเราอบรมอยู่ตลอดเวลาชำระกิเลสไปเป็นความสว่างกระจ่างแจ้งด้วยสติปัญญาของเรา แทะทะลุไปหมดบรรดากิเลสที่มีอยู่ในหัวใจขาดสะบั้นไปหมด ไม่ต้องถามหาพระนิพพาน นี่ละพระพุทธเจ้าไม่ถามหาพระนิพพาน พระอรหันต์ท่านไม่ถามหาพระนิพพาน

ที่ไม่เป็นพระนิพพานก็คือ กิเลสมันปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้ เช่นเดียวกับสระน้ำบึงน้ำใหญ่ ๆ บึงใหญ่ ๆ นี้มีน้ำเต็มอยู่ก็ตาม มีจอกมีแหนปกคลุมหุ้มห่ออยู่ในสระนั้นเท่านั้น น้ำมีเท่าไรก็ไม่มีความหมาย มองไปเห็นแต่จอกแต่แหนก็ว่าน้ำในบึงนี้ไม่มี ความจริงจอกแหนปิดเอาไว้ ถ้าเปิดจอกแหนออกไปแล้วก็มองเห็นน้ำเอง อันนี้ก็ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ๆ มีแต่กิเลสซึ่งเป็นเหมือนกับจอกกับแหนปกคลุมหัวใจเต็มไปหมด มีแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นเหมือนกับจอกกับแหนปกคลุมอยู่ในหัวใจเต็มไปหมด อยู่ในหัวใจของเรา แล้วจะเห็นมรรคผลนิพพานที่ไหน ก็เราไม่สนใจมรรคผลนิพพาน สนใจตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหา ก็มีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้ไปทั่วโลกดินแดน ไปที่ไหนมีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน เพราะเราเอาไฟจี้เราเองด้วยความคะนองของใจ ไม่มีสติปัญญา ไม่มีธรรมเข้ายับยั้งชักฟอกนั่นเอง จึงขอให้พากันตั้งใจปฏิบัติอย่างนี้

ศาสนาพระพุทธเจ้าของเรา เป็นศาสนาที่เต็มไปด้วยมรรคผลนิพพานสมบูรณ์แบบตลอดมาถ้ามีผู้ปฏิบัติ ถ้าไม่มีผู้ปฏิบัติแล้วก็ไม่มีความหมายอะไร แม้พระพุทธเจ้า

จะยังทรงพระชนม์อยู่ ไม่มีผู้ปฏิบัติก็เป็นโมฆะอยู่นั้นแหละ เป็นพระก็เป็นโมฆะภิกษุ ถ้าตั้งใจปฏิบัติ ธรรมเป็นสวากขาตธรรม อกาลิกอ คงเส้นคงวา ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา มาตัดทอนได้ มีตั้งแต่ความสม่ำเสมอด้วยธรรม เราเอื้อมมือไปทางไหนก็เป็นธรรมทางนั้น

จึงขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ หลวงตาก่อนที่จะมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายนี้ เอาจนกระทั่งรอดเป็นรอดตายมา วันนี้จะเปิดธรรมให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ที่มาสั่งสอนพี่น้องทั้งหลายเรื่อยมาเป็นเวลา ๕๐ กว่าปีมาแล้ว ธรรมทั้งหลายที่สอนมาเหล่านี้สอนมาด้วยความแม่นยำของจิต เพราะออกจากภาคปฏิบัติ นับตั้งแต่เรียนหนังสือจบลงไปแล้วตามความปรารถนาของตัวเอง คือ ตั้งใจตัวเองว่าเรียนจบ ๓ ประโยคแล้วจะออกปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานเท่านั้น พอจบเท่านั้นแล้วก็ออกปฏิบัติ มีหลวงปู่มั่นเป็นสนามชัยอันใหญ่หลวง เป็นโรงงานอันใหญ่โตสำหรับผลิตธรรมให้แก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย

ไปได้ยินได้ฟังธรรมจากท่านแล้วถึงใจ ๆ ออกมาปฏิบัติกำจัดกิเลสตั้งแต่พรรษา ๗ จนกระทั่งบัดนี้เป็นยังไง พรรษา ๗ นั้นเรียนจบประโยค ๓ ส่วนหนังสือทางโลกนั้นหลวงตาได้ประถม ๓ นี้หลวงตา ป.๓ ซึ่งกำลังเทศน์อยู่เวลานี้ จากนั้นก็ออกเรียนหนังสือทั้งทางโลกทางธรรมสับปนกันไปไม่มีชั้นมีภูมิ จนกระทั่งออกปฏิบัติ เมื่อออกปฏิบัติสนใจต่ออรรถต่อธรรมต่อมรรคผลนิพพานอย่างยิ่ง ก็ไปปลดเปลื้องความสงสัยทั้งหลายจากหลวงปู่มั่นนั่นเอง พอไปถึงท่านเหมือนกับว่าท่านมีเรดาร์จับไว้แล้ว เนื่องจากว่าเรามีความมุ่งหวังอย่างเต็มหัวใจที่ต้องการมรรคผลนิพพาน พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยว่า เราขอเป็นพระอรหันต์เท่านั้นในชาตินี้ เราจะไม่กลับมาเกิดต่อไปอีกทั้งที่มีกิเลส แต่ความมุ่งมั่นที่จะสังหารกิเลสให้ขาดสะบั้นออกจากใจ ครองพระอรหันต์ขึ้นมาเท่านั้น จึงเสาะแสวงหาครูอาจารย์ที่แม่นยำเป็นที่แน่ใจของเรา ก็ไปหาหลวงปู่มั่น

พอไปถึงท่านเท่านั้นเอง เหมือนว่าท่านมีเรดาร์จับไว้เลยว่า นี่มาอะไร ท่านมาหา มรรคผลนิพพานหรือ ดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไฟแดดดินลมไม่ใช่มรรคผลนิพพาน สิ่งต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุไม่ใช่มรรคผลนิพพานไม่ใช่กิเลส กิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่ใจ ท่านลงที่ใจ ๆ ท่านไปหา มรรคผลนิพพานที่ไหน หาที่ใจ กิเลสอยู่ที่ใจ กิเลสมันปิดมรรคผลนิพพานไม่ให้ปรากฏ ให้เปิดกิเลสออกด้วยการบำเพ็ญภาวนามีจิตตภาวนาเป็นสำคัญ พอได้รับนี้ พูดถึงเรื่องความถึงใจ ไม่พูดมากเอาย่อ ๆ ให้พอดีกับเวล่ำเวลา พอได้ฟังธรรมะจากท่านอย่างถึงใจ ๆ ประหนึ่งว่าเวลาท่านเทศน์สอนเรา เหมือนดึงออกมาจากหัวใจแบมมาใส่มือให้เห็น นี่นะเห็นไหม ๆ มรรคผลนิพพานเห็นไหม ท่านไปหา มรรคผลนิพพานที่ไหน เหมือนอย่างนี้ ๆ ก็ถึงใจ

จากนั้นมาก็ขึ้นเวทีพีดกับกิเลสเอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ต้องขอภัยจากพี่น้องทั้งหลาย การนั่งภาวนานี้เรานั่งจนกระทั่งถึงกันแตก นั่นฟังซิ เคยมีไหมพวกเราที่นั่งภาวนาจนกันแตก มันมีตั้งแต่หมอนแตกเสื่อขาดนั้นแหละ ไปที่ไหนถ้าจะว่าภาวนา อรหิ สมุมาสมุพุทโธ ไม่จบก็คิดถึงหมอนแล้ว หมอนแตก ๆ เสื่อขาด ที่จะให้นั่งภาวนาจนกันแตกไม่เคยมี แต่สำหรับหลวงตาบ้วนี่พูดจริง ๆ พูดเพื่อเปิดความจริงแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าตลอดมรรคผลนิพพานให้พี่น้องทั้งหลาย จากผลที่ได้ปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถ เป็นที่พอใจหายสงสัยแล้ว ในโลกธาตุนี้เราไม่สงสัยสิ่งใด จากนั้นมาก็ก้าวขึ้นสู่เวทีพีดกับกิเลส นั่งภาวนานี้ฟาดตั้งแต่ยังไม่ค่ำจนกระทั่งสว่างจ้าขึ้นมาวันหลัง ๆ เอาจนกระทั่งขนาดนั้นไม่ทราบว่ามีกี่คืน ๆ แต่ไม่ซ้ำกันคือไม่ติดกัน เว้นสองคืนสามคืนนั่งภาวนา ฟาดเสียจนกระทั่ง

ที่แรกมันก็ไม่แตก นั่งคืนแรกตลอดรุ่ง ออกร้อนกัน หลังจากนั้นมาพอออกร้อนแล้วมันก็พอง เพราะนั่งไม่ถอย นั่งตลอดรุ่ง ๆ จะเอามรรคผลนิพพานให้ได้ หลายครั้งหลายหน ออกจากพองก็แตก ออกจากแตกก็เลอะ นี่ละการต่อสู้กับกิเลส ถึงขั้นเป็นก็เป็น ถึงขั้นตายก็ตาย ลงได้นั่งตั้งสัจอธิษฐานแล้วว่าตลอดรุ่งถึงจะลุก เมื่อไม่ตลอดรุ่งไม่ลุก จะเป็นก็เป็น ตายก็ตาย ชัดกันใหญ่ นั่นละสติปัญญาเวลามันมาแก้กิเลส มันแก้เวลาจนตรอกจนมุม คนเราจะตายต้องหาทางดินทางดี สติปัญญาก็ตัดดี้นหาทางออกสุดท้ายก็ได้กำลังวังชาอันใหญ่หลวงขึ้นมาทุกคืน

ในคืนที่นั่งตลอดรุ่งนี้ไม่เคยมีคืนไหนที่ผิดพลาดไปว่า เราไม่ได้ธรรมอัศจรรย์ภายในหัวใจของเราในคืนวันนั้น เวลาพิจารณาด้านสติปัญญา คืออริยสังข์เป็นหินลับปัญญา ความทุกข์ความทรมานทั้งหลายนี้เป็นหินลับปัญญา ฟาดจนจิตลงสว่างจ้าขึ้นมาภายใน ๆ ทุกคืน ไม่มีขาดไม่มีเว้นที่ว่านั่งตลอดรุ่งไม่เคยได้รับความอัศจรรย์ ที่จิตลงอย่างสะบัดหันแผลกเป็นแบบอัศจรรย์อย่างนั้น ไม่ได้แบบนี้ไม่มี ได้ทุกคืน ๆ นี่ละการปฏิบัติธรรม เมื่อตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ แล้วเห็นมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ จากนั้นจิตก็สงบเป็นหินไปเลย เพราะเหตุไร

เพราะจิตมีความสง่างามภายในใจ อยู่ที่ไหนสบายหมด ในต้นไม้ ภูเขา ในถ้ำ เจ็อมผา ที่ไหนก็ตาม ไม่ได้สนใจกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มีแต่ความภาคภูมิใจในหัวใจที่เต็มไปด้วยอรรถด้วยธรรม ความเอิบอิมจากหัวใจที่เกิดขึ้นจากการภาวนาของตัวเอง มีแต่ความรื่นเริง จากนั้นก็ก้าวถึงด้านปัญญา ปัญญานี้สำคัญมากนะ สมานินี้จะอยู่เต็มภูมิ เหมือนกับน้ำเต็มแก้วน้ำเต็มโอ่ง เมื่อสมานินี้เต็มภูมิ จิตนี้จะเต็มภูมิขนาดไหนอยู่ในภูมิของสมานินี้ไม่เลยภูมินั้น ต้องเปิดกันออกทางด้านปัญญา เมื่อออกทางด้านปัญญา สติปัญญาออกแล้ว ที่นี้กิเลสตัวไหนอยู่ที่ไหนก็สามารถมองเห็น ๆ ประจักษ์ภายในจิตใจ

ที่แรกก็ประจักษ์กิเลสภายในหัวใจของเจ้าของเสียก่อน ด้วยสติปัญญาเหล่านี้ฆ่าทั้งกิเลส สิ่งที่เกี่ยวข้องระโยงระยางไปกับจิตดวงนี้ จนกระทั่งถึงพวกเปรตพวกผีนรกอเวจีไม่ต้องบอก มันกระจ่างขึ้นกับจิตดวงนี้ที่สว่างไสวออกไปแล้ว ทั้งฆ่ากิเลส ทั้งเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเกี่ยวข้องกับใจ เพราะใจมีภูมิโดยลำดับลำดับเท่าไร สิ่งที่เคยมีมาดั้งเดิมซึ่งเราไม่เคยเห็นแต่ก่อนมันกระจ่างแจ้งขึ้นมา กิเลสก็กระจ่างแจ้งขึ้นมา ไม่ว่าจะขั้นหยาบ ขั้นกลาง ขั้นละเอียดของกิเลส ชาติสละบันลงไป ๆ ที่ว่าพวกเปรตพวกผีพวกสัตว์นรกพวกอะไรต่ออะไรนี้ ที่เป็นสิ่งที่สุตวิสัยมาแต่ดั้งเดิม ที่นี้เวลามันกระจ่างออกมาแล้วสุตวิสัยที่ไหน มันเห็นจิง ๆ อยู่กับหัวใจ

พระพุทธเจ้าเอาอะไรมาเห็น สิ่งไม่มีเห็นได้ยังไง ที่นี้เมื่อมันมีในความรู้ของเรา ซึ่งเป็นนักรู้ สมควรที่จะรู้จะเห็นกันแล้วปิดกันได้อย่างไร มันก็รู้ขึ้นมาเห็นขึ้นมา จนกระทั่งหายสงสัย นี้เราพูดสรุปความให้พี่น้องทั้งหลาย ในผลของการปฏิบัติที่สละเป็นสละตายมา ก่อนที่จะได้มานำพี่น้องทั้งหลายนี้มาแบบนี้มาแบบสละตายมา ฆ่ากิเลสนี้เอาให้ตาย กิเลสไม่ตายเราต้องตายเท่านั้น เราจะครองความเป็นพระอรหันต์อย่างเดียวย่างอื่นเราไม่เอา เมื่อเป็นเช่นนั้นความเพียรถึงเด็ดขาดทีเดียว เป็นตายไม่ว่าทั้งนั้น

อาหารนี้เป็นสำคัญ การอยู่ภาวนาในป่าในเขา ส่วนมากมักจะอดอาหารนั้นแหละ คือถ้าฉันให้มันอ้วนหนาสำราญความขี้เกียจขี้คร้านก็มาก การนอนก็มาก ทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นเรื่องพอกพูนกิเลสมันมาก ๆ เพราะฉะนั้นจึงตัดอาหารลงไป อดยากฉันก็ฉัน ไม่อยากฉันก็ไม่ฉัน ก็วันก็ตามแต่การภาวนาไม่หยุด หมุนตัว ๆ ตลอดเวลา ยิ่งเพลินในทางด้านภาวนาฆ่ากิเลสจนไม่มีวันมีคืน มันไม่หลับไม่นอน นี่เห็นไหมธรรมชาติเวลาที่กำลังกล้าขึ้นมาแล้วมันไม่ได้ตะเกียกตะกายเหมือนแต่ก่อนนะ

อย่างเราทั้งหลายนี้ยังไม่เคยบำเพ็ญธรรม ก็ต้องตะเกียกตะกายว่าจะทำบุญให้ทานทั้งตระหนี่ถี่เหนียว มีเงิน ๕ บาทแย่งกันวันยังค่ำที่จะเอาไปทำบุญให้ทานสักสิบสลึงนี้แย่งกัน แย่งกันบางที่สู้กิเลสตัวตระหนี่ถี่เหนียวไม่ได้ มันเอาไปกินหมดทั้ง ๕ บาทหายไปไหนไม่รู้ แต่จะเอาไปทำบุญให้ทานนี้ ๕ บาทนี้แย่งกันสิบสลึง สุดท้ายอย่าง มากก็ได้สิบสลึง นี่เวลาฝึกหัดทำคุณงามความดีเบื้องต้น มันฝืดมันเคืองมันมีดมันด่ามันไม่อยากให้ทาน การเสียสละเพื่อทำบุญให้ทานเหมือนจะเอาไปทิ้งลงเหวลงบ่อ แต่เวลาให้กิเลสไปกลืนนั้นมีเท่าไรหมด ๆ เกลี้ยงหมด ในกระเป๋าไม่มีแล้วยังจะหามาอีก ๆ ไม่มีคำว่าเสียตายถ้าเป็นเรื่องของกิเลสพาเอาไปใช้ไปปลง อำนาจของกิเลสมันมากเป็นอย่างนั้น

ที่นี้เราต่อสู้กับมันเรื่อย ๆ มันไม่อยากให้ทานเราให้ทาน เอา สู้กันไป ๆ ต่อไป การให้ทานก็มีกำลังขึ้นมา การเสาะแสวงหาบุญมีขึ้นมา การเสียสละเริ่มขึ้น ๆ ต่อไป

วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำบุญให้ทานอยู่ไม่ได้ มันขัดมันข้องในจิตใจเพราะอำนาจแห่งทาน เตือนให้เรารู้เนื้อรู้ตัว วันไหนไม่ได้ให้ทานวันนั้นรู้สึกไม่สบาย เช่น เราเคยใส่บาตรวัน ละองค์ ๆ ก็องค์ก็ตาม ขาดวันนั้นไปรู้สึกเสียอกเสียใจ นี่คืออำนาจแห่งทานเตือนแล้ว ๆ ครั้นต่อมาก็แข็งกล้าขึ้นเป็นลำดับ ๆ ที่วันหนึ่งไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ เป็นอย่างนี้ แหละ แล้วเรื่อย ๆ ไป

จนกระทั่งถึงการบำเพ็ญภาวนา เวลาแรก ๆ ก็ล้มลุกคลุกคลานการภาวนา สู้ หมอนไม่ได้ ภาวนาไปหมอนฟาดลงตกดุ้ม หมอนแตก สู้กันไม่ถอยต่อไปมันก็มีกำลัง ขึ้นมา สมาธิความสงบเย็นใจมีขึ้นมา แล้วเพิ่มพูนความพากเพียรให้หนาแน่นขึ้น ยังมี ปัญหาเฉลี่ยฉลาดฆ่ากิเลสเป็นลำดับลำดับไป ด้วยอำนาจของปัญญา ๆ ไปเรื่อย ๆ จน กลายเป็นปัญญาอัตโนมัติ พอถึงขั้นนี้แล้ว เรื่องความขี้เกียจขี้คร้านในการบำเพ็ญเพียร ในการทำบุญให้ทาน รักษาศีล ไม่มี มีตั้งแต่จะให้ทำเดียว ๆ จิตใจเมื่อถึงขั้นที่จะหลุด จะพ้นจากกิเลสตัณหาอาสวะแล้ว หมุนตัวเป็นเกลียวเป็นอัตโนมัติ เช่นเดียวกับกิเลสที่ มันหมุนอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติฉันใด ธรรมที่มีอยู่ในใจของเรามีกำลัง มากแล้ว ก็หมุนกิเลสขาดสะบั้น ๆ ไปเป็นอัตโนมัติฉันนั้นเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นผู้มีธรรมะขั้นอัตโนมัติแล้วจึงมักความเพียรถอยไม่ได้เลย เรียกว่า ความเพียรกล้า ต้องรั้งเอาไว้ไม่งั้นมันจะเตลิดเปิดเปิงไม่หลับไม่นอน นี่คือการเห็น ภัยแห่งความทุกข์คือความเกิดตายของเจ้าของ ที่ตายซ้ำ ๆ ซาก ๆ ก็กับที่กัลป์มา ได้ เห็นประจักษ์ในหัวใจ แล้วความเห็นคุณค่าแห่งธรรมที่จะหลุดพ้นไปนี้ก็หมุนตัว ๆ เช่น เดียวกันแล้วจะหลับจะนอนได้ยังไง พ้นทุกข์เดี๋ยวนี้เสียดีกว่า ที่จะมาหวังเลื่อนหวังหมอน มันก็หมุนตัว ๆ

นี่พูดแล้วขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ นี่ได้ปฏิบัติมาอย่างนี้จริง ๆ พอถึงธรรม ขั้นนี้แล้วเรื่องความที่จะหลุดพ้นจากทุกข์นี้ชั่วเอื้อม นิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ ฟาดเสีย จนกระทั่ง เอา ยกให้เต็มเหนี่ยวเลย ถึงขั้นเต็มภูมิแล้วกิเลสขาดสะบั้นออกไปจากใจไม่มีสิ่งใดเหลือ กระจ่างแจ้งขึ้นภายในจิตใจ ประหนึ่งว่าโลกธาตุไหวไปหมดเลย นี่เพราะ กิเลสขาดสะบั้นออกจากใจ จิตใจดีดขึ้นมาเป็นความสว่างกระจ่างแจ้งไปหมดครอบ โลกธาตุ ท่านทั้งหลายเชื่อไหม ธรรมพระพุทธเจ้าที่ว่า อาโลโก อุทปาติ สว่างโร่ทั้ง กลางวันกลางคืน ไม่มีมืดมีแจ้งไม่มีกาลเวลา พระธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว สว่าง ทั้งวันทั้งคืน ความรู้เป็นอันเดียวกัน ธรรมเป็นอันเดียวกัน เมื่อถึงกันแล้วใจดวงใดก็ ต้องสว่างกระจ่างแจ้งเหมือนกัน

เมื่อถึงขั้นนี้แล้วถามพระพุทธเจ้าทำไม พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างไรถามหาอะไร พระสงฆ์สาวกถามท่านทำไม สนุทธิฎฐิโก ปฏิบัติมาเต็มภูมิ ก็ต้องรู้ด้วยตัวเองด้วย

อำนาจแห่งการปฏิบัติของตัวเองนั้นแล นี่ก็ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบผลแห่งการปฏิบัติตามศาสนา ไม่ใช่เป็นกระดาศพิเศษนะ กระดาศพิเศษเพราะคนไม่สนใจปฏิบัติต่างหาก เหมือนกับแปลนบ้านแปลนเรือนมีอยู่เต็มห้องก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร มีแต่แปลนเท่านั้น ศาสนาก็มีแต่แปลนเต็มคัมภีร์ไบเบิล ถ้าเรานำมาปฏิบัติก็เหมือนเรานำแปลนทั้งหลายออกมาปลุกบ้านปลุกเรือน จะเอาที่ห้องที่หับที่ชั้นกว้างแคบขนาดไหน แปลนบอกไว้เรียบร้อยแล้ว

นี่แปลนคือศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ตามตำรับตำราท่านบอกไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้าเรานำมาปฏิบัติให้เต็มตามภูมินั้นแล้วทำไมจะไม่รู้ไม่เห็น พระพุทธเจ้าสอนเพื่อรู้เพื่อเห็นจริง ๆ ทำไมจะไม่รู้ไม่เห็นได้ มันต้องรู้ต้องเห็น จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ตรัสก็ตรัสไว้เพื่อรู้เพื่อเห็นแก่ผู้ปฏิบัตินั้นแล ไม่ใช่ตรัสไว้เพื่อโมฆะ ๆ หลอกโลก เป็นกระดาศเศษอยู่เฉย ๆ พวกเราทั้งหลายเวลานี้จะกลายเป็นกระดาศเศษแล้วนะ ถือพุทธศาสนาถือเป็นพิธี ๆ ตั้งใจจะปฏิบัติตัวเองให้เป็นความสุขความสบายเย็นใจบ้างไม่สนใจ ไปที่ไหนจึงมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้โลกดินแดนทั้งเขาทั้งเรา ไปที่ไหนหาความสุขไม่ได้ ทำไมถึงหาไม่ได้ ก็มันไม่ได้หาความสุข มันหาตั้งแต่ความทุกข์ตามอำนาจของกิเลส มันก็เผาหัวใจของคนผู้หาความทุกข์นั้นแล ถ้าเสาะแสวงหาธรรมแล้วต้องเป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมาวันยังค่ำนั้นแหละ

วันนี้ได้แสดงธรรมถึงภาคปฏิบัติตามศาสนธรรม ได้ผลเป็นที่พึงพอใจ หลวงตาทายสงสัยแล้วสำหรับโลกอันนี้ หลวงตาไม่สงสัย การช่วยพี่น้องทั้งหลายเราช่วยด้วยความเมตตาแล้ว ๆ เราไม่มีการแบ่งสันปันส่วนอะไรเลย สมบัติทั้งหลายที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้เรารับรองร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ไม่มีการต่างพร้อย ไม่มีมลทินในการเก็บรักษาของเรา สมบัติพี่น้องทั้งหลายบริจาคมามากน้อยนี้เต็มภูมิ ๆ ด้วยความบริสุทธิ์ใจมีเมตตาครอบเอาไว้ ๆ เพราะฉะนั้นสมบัติทั้งหลายที่บริจาคมาขอให้พี่น้องทั้งหลายตายใจเลย หลวงตาบวชนี้ไม่เอาอะไรแล้วในโลกอันนี้ ปล่อยหมด สามแดนโลกธาตุนี้ ปล่อยมาแล้วเป็นเวลา ๕๑ ปีนี้แล้ว

ฟังซิ ๕๑ ปี ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจบนหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลา ๕ ทุ่มพอดิ นั้นเป็นเวลาทีกิเลสกับหัวใจขาดสะบั้นจากกัน ประหนึ่งว่าโลกธาตุไหวหมด นั้นละใจได้สว่างจ้าขึ้นมาตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงให้สงสัยแต่อย่างใดเลย จึงได้นำธรรมที่เป็นที่พอใจแล้วกับศาสนธรรมที่สอนไว้แล้วโดยถูกต้อง พร้อมกับบรรจุมรรคผลนิพพานให้แก่ผู้ปฏิบัติเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรื่อยมา เราก็กปฏิบัติจนทายสงสัย ที่ว่าบาปบุญ นรกสวรรค์ มีหรือไม่มี เราไม่สงสัยอะไรแล้ว กราบพระพุทธเจ้าราบเลย ๆ

แล้วพวกเราเป็นชาวพุทธ ใครยังอวดเก่งยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี แล้วพากันกอบโกยตั้งแต่บาปแต่กรรมด้วยความสกปรกโสมมวิธีการต่าง ๆ นั้นเหวอจะพาทำนุทั้งหลายพ้นจากทุกข์ นั้นแลคือพินคือไฟมันจะเผาพวกเราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธให้จมน้ำ ๆ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าให้เชื่อเสียนะ ถ้าเราเชื่อกิเลสแล้วจะจมไปอีกตลอดเวลา เราอย่ากล้าหาญต่อท่านผู้เป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม ไม่มีใครที่จะรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าศาสตราจารย์เอก เรามั่นเอก เอกตั้งแต่มีตาข้างเดียวละซิ ตาข้างเดียวถ้าหากว่าตาข้างหนึ่งมันบอดไปเสีย ตาบอดอีก ยิงไปแบบไม่มีบาปบุญนรกสวรรค์ ตายแล้วจมน้ำ ๆ ให้เราเลือกเสียตั้งแต่บัดนี้เวลานี้ชีวิตยังเป็นอยู่ เราอย่าลืมน้ำลืมน้ำตัวนะ

เกิดมาเราอย่าเพลินกับดินฟ้าอากาศเฉย ๆ ซึ่งมีมาดั้งเดิมแล้ว ให้พิจารณาด้วยความบกพร่องความสมบูรณ์ทั้งทางดีและชั่วในตัวของเราเอง ให้รีบแก้ไขตั้งแต่บัดนี้ บาปเป็นบาป บุญเป็นบุญ มาตั้งแต่กับไหนก็กลับไปโดยเอาไปลบล้าง ถ้าไม่อย่างสังหารตนเองทั้งเป็นนะ เผาทั้งเป็นแล้วเผาทั้งเมืองผี สมควรแก่เราได้ยังไง เราเป็นมนุษย์ ความฉลาดแหลมคมใครจะเกินมนุษย์ ศาสนธรรมท่านมอบไว้กับมนุษย์ทำไมจึงเอาไปถลุงให้เป็นขี้หมูราขี้หมาแห้งไปเสีย แล้วกอบโกยเอาบุตรเอาคุณขึ้นมาขายกยอสรรเสริญ ขึ้นมาเป็นทองคำทั้งแท่ง นั้นแหละที่มันจะเผาหัวใจเรา ให้รู้เสียตั้งแต่บัดนี้

การแสดงธรรมในวันนี้ธาตุขันธ์ก็รู้สึกว่าค่อยอ่อนเพลียลง ๆ ยังไม่พอกับการแสดงธรรมที่ควรจะให้ได้กว้างขวางลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ เวลาเวลาก็มีเป็นไปของเขา แต่ธาตุขันธ์นี้ไม่ค่อยอำนวย วันนี้พี่น้องทั้งหลายพอจะเข้าใจใหม่เรื่องศาสนาพุทธของเรา เป็นศาสนาตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กหรือเป็นศาสนาที่แท้จริงทรงมรรคทรงผล ขอให้ฟังไปตามนี้ หลวงตาบัวตัดครองพระพุทธเจ้าแล้ว เราไม่มีอะไรสงสัยที่ศาสตราจารย์เอกสอนไว้แล้วแง่ใดมุมใดว่าจะบกพร่องไม่เป็นความจริง ไม่มีเลย ประกาศแจ้งอยู่ในหัวใจของเราเอง บาปบุญนรกสวรรค์ไม่ทูลถาม พระพุทธเจ้าก็ไม่ทูลถามท่าน ไม่ถามเพราะมันกระจ่างแจ้ง

ใจเป็นนักรู้ สิ่งเหล่านั้นมีอยู่ตามสภาพของมัน ใจเป็นนักรู้ทำไมจะรู้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่รู้สอนโลกได้ยังไง ก็เมื่อธรรมเป็นของจริงอยู่เสมออยู่แล้ว ก็ต้องรู้ได้ตามกำลังความสามารถของตนเอง แล้วทำไมจะพูดไม่ได้ เราถึงนำมาพูดด้วยความเต็มเม็ดเต็มหน่วยประจักษ์ใจของเราไม่สงสัย ใครจะเชื่อไม่เชื่อเราไม่สนใจกับใคร เพราะเราไม่ได้หวังเอาความแพ้วความชนะความไต่ความเสียจากผู้อื่น เช่นนำธรรมมาสอนโลก เราก็ไม่ได้นำมาเพื่อความแพ้วความชนะ เพื่อความไต่ความเสีย เพื่อความกล้าความกลัวกับผู้อื่น

โต เรานำมาด้วยความเมตตาล้วน ๆ ต่อโลกทั้งหลาย ที่ตะเกียกตะกายมานี้ก็ได้เห็นผลตามที่เป็นมา

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ต่างคนต่างภาคภูมิใจในการปฏิบัติเนือปฏิบัติตัวของเราให้มีบุญมีบาปติดใจบ้างนะ ไม่อย่างนั้นมันจะตายทิ้งเปล่า ๆ แล้วยะ ครั้นจะตายแล้วจึงไปนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา กุสลาทำไม เวลาชีวิตอยู่ไม่สนใจกับกุสลา ธมฺมา ตายแล้วถึงจะไปนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ถ้าอย่างนั้นศาสนาก็ไม่มีความหมายอะไรซี ก็บวชพระหลวงตาไว้ตามบ้านตามเรือนแห่งละองค์ ๆ ไม่ต้องไปสนใจกับอะไร เอ้า สร้างลงไปบาป อยากสร้างบาปขนาดไหนสร้างลงไป เพราะมีหลวงตารับรองอยู่แล้ว พอตายแล้วก็ไปนิมนต์หลวงตามา กุสลา ธมฺมา นายกอนี้มันไปไหนนา ๆ มันจะไปไหนมันลงนรก ตั้งแต่หลวงตาก็ไม่รู้ กุสลา ธมฺมา เกิดผลประโยชน์อะไร

ให้สร้างเสียเวลานี้ที่มีชีวิตอยู่นี้ ใจของเราเรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ เพราะได้รับความทุกข์ความลำบากความทรมานตลอดมา แต่ใจไม่เคยนิบหนวยใจไม่เคยตาย จึงต้องได้รับเคราะห์รับกรรมตลอดมาดังที่เราู้ ๆ เห็น ๆ กันอยู่นี้ ให้รีบแก้ไขตัดแปลงตั้งแต่บัดนี้ละ ตายแล้วจึงไป กุสลา ธมฺมา ไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้แก้ไขตัดแปลงตนเองตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่นี้ แล้วจะเป็นที่พึงใจสำหรับเรา

การทำบุญให้ทานเมื่อสิ่งของมีอยู่อย่าตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียวนี้จะพาเราให้จมน้ำ ๆ การสละไปนั้น สละออกไปซี กุศลเจตนาเป็นบุญเข้ามาสู่ใจแล้ว ๆ วัตถุทานไปเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้ใด ก็ไปเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้นั้นไป แต่สำหรับผลทานที่เกิดขึ้นจากการบริจาคของเราเข้ามาสู่ใจของเรา ๆ อันนี้จะพาเราไปสวรรค์นิพพาน ความตระหนี่จะพาให้เราจมน้ำ ให้รีบรู้เสียตั้งแต่บัดนี้ ให้เชื่อพระพุทธเจ้าอย่าเชื่อตนจนเกินไป

การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ชั้นธำลิ่งวังชา การเทศนาว่าการหนักเบาเล็กน้อย แสดงไปตามหลักธรรมชาติแห่งธรรม ตามภาษาของพระปา ๑ ให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปพิจารณา ภาษาของธรรมกับภาษาของโลกต่างกัน ภาษาของโลกมีการตัดแปลงแก้ไขประเภทต่าง ๆ จึงเป็นภาษาที่ประดับร้านไป มีแต่ความสวยงามไพเราะเพราะพริ้ง แต่ข้างในซี้หมูซี้หมาเต็มอยู่ในนั้นไม่มีใครทราบได้นะ แต่ภาษาของธรรมนี้ตรงไปตรงมาตลอด เพราะฉะนั้นภาษาของธรรมกับภาษาของกิเลสจึงผิดกัน ดังที่แสดงให้ฟังเวลานี้

วันนี้ก็ขออำนวยการให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายของเราได้มีความสุขกายสบายใจ ท่านทั้งหลายมีความปรารถนาสิ่งใดที่อยู่ในขอบเขตแห่งศีลแห่งธรรม ก็ขอความปรารถนานั้นจงสำเร็จ แต่เรื่องความปรารถนาอยากมีผิวมากมีเมียมาก หลวงตาขอ

บัณฑิตอย่านำมาใช้ เมืองไทยของเราจะจมไปด้วยสนามหมากัดกัน การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd